

பரமபதி துணை.

மகா மகத் துவம்பொருந்திய

அகஸ்தியர்

புலஸ்தியருக்கு உபதேசித்த

தற்க சாஸ்திரம் 300.

555/167/அ. தற்க. சாஸ்திரம்,

அகத்தியர் தற்க சாஸ்திரம்
300

பக்ஷம் 79

குரு. இராமசாமிக்கோன் (இ. ராம. துணை,
புக்கல்வர், ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாசம் பிள்ளை,
கி. 4. குருசாமிக்கோனார் சந்து,
வடக்குடாசிவீதி மகரை.

[பதிப்பு]

[பதிப்பு] 2-50

பரமபதிதனை.
மகாமகுத்துவம்பொருந்திய
அகஸ்தியர்
புலஸ்தியருக் குபதேசித்த
தற்க சாஸ்திரம் 300.

மதுரை வித்துவான்
த. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களால்
பரிசோதித்தபடியுள்ளது.
உரிமையாளர்:-

ஜி. இராமசாமிக்கோன்
புத்தகசாலை நிர் 4, குருசாமிக்கோனார் சந்து
வடக்குமாசிவீதி, மதுரை.

காப்பிரைட். 1963. விலை ரூ. 2-0-0

1
 மதுரை வடக்குமாதி விதி, குருசாமிக்கோணர் தெரு,
 ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸிஸ்
 பதிப்பிக்கப்பெற்றது. 1968.
 காப்பு 500, முகூரம் பதிப்பு.

மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம

மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம
 மாணவர்து பரம

0-0-2, குருசாமிக்கோணர் தெரு, மதுரை

வாழ்கவிரும்புகின்றவர்களுக்குப் பரிபாஷை

புராணமே ஜெயம்.

வாழ்கவிரும்புகின்றவர்களுக்குப் பரிபாஷை

புராணமே ஜெயம்.

வாழ்கவிரும்புகின்றவர்களுக்குப் பரிபாஷை

புராணமே ஜெயம்.

வாழ்கவிரும்புகின்றவர்களுக்குப் பரிபாஷை

வாழ்கவிரும்புகின்றவர்களுக்குப் பரிபாஷை

புராணமே ஜெயம்.

சித்தர்கள் பரிபாஷை விளக்கமென்னும்
அகஸ்தியர் புலஸ்தியருக் குபதேசித்த
தற்கு சாஸ்திரம்.

காப்பு.

தேனென்ற மொழியுடையாள் பாதம்போற்றி

தெளிவான மூலகுரு பாதம்போற்றி

தானென்று சொன்னதொரு குருவைப்போற்றி

தரணிமுத லீராறு சமையம்போற்றி

தானென்ற பஞ்சகர்த்தாள் பாதம்போற்றி

பண்பான பதினென்பேர் பாதம்போற்றி

கானென்ற வல்லபையாள் பாதம்போற்றி

மயங்காமற் சொல்லுகிறேன் மகிழ்ந்துகேளே.

(1)

மகிழுதற்கு யீர்நூலை மகிழவேணும்

மற்றொன்றைப் போலல்ல யிர்த்தநூல்தான்

மகிழ்ந்தவற்குத் தாய்பதத்தைப் போற்றிசெய்து

மகாதற்கும் முன்னுறும் முவெட்டுந்தான்

மகிழ்வதற்கு ஆராய்ந்து சொன்னேன் யானும்

அம்பலத்தி லாடுகிற அய்யர்தாமும்

மகிழ்வதற்காய் பெய்தனுக்குச் சொன்னாரப்பா

மக்களுக்காய்ச் சொல்லுகிறேன் தற்கும்பாரே.

(2)

4 அகஸ்தியர் தற்க சாஸ்திரம் 300.

பார்க்கையிலே பழம்பொருளைப் பார்க்கவேணும்

பதியிருந்து முலத்தைக் காணவேணும்

ஆர்க்குமே அடிதொழுது வணக்கவேணும்

ஐந்தெழுத்தின் குறிப்புதனை யறியவேணும்

ஏற்கவே யிந்நூலைப் புகழவேணும்

யெதிர்த்தொன்று மெண்ணும விருக்கவேண்டும்

மார்க்கமுட னின் னூல்வைத் திருந்தோர்பாதம்

மைந்தனை தொழுதிறைஞ்சி வாங்குவாங்கே.

(3)

வாங்கவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு

வழிமறித்துப் பொருள்பறிக்கும் சண்டாளர்க்கும்

பாங்கான வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டாம்

பழிபாவம் வந்தவிடுஞ் சொன்னேனப்பா

நீங்காமல் பெருவழியே நடக்கவேணும்

நிலையிலாக் காரியத்தை மறக்கவேணும்

ஆங்காரத் தனைமறந்து யெந்நூல்பார்த்தால்

அப்பவல்லோ அறிவுகுரு வாகுந்தானே.

(4)

தானவனுய் நின்றகுரு தன்னைப்போற்றித்

தற்கமிட்டுச் சாமிபதம் பணிந்துகொண்டு

கோனவனுய் நின்றபரா பரத்தின்பேரும்

கொடுமுடிமுடி பத்திமுன்றூந் தேவர்பேரும்

நானவனுய் நின்றகுரு நாதன்பேரும்

நன்மைசெயுஞ் சீஷருட பேருஞ்சொல்லும்

தேனான மொழியுடையாள் பூஜைசொல்லும்

தேசத்தோர் செய்தார்முன் செப்புவினே.

(5)

செப்புதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு

ஜெகஜாலக் கூத்தான வாழ்க்கைப்பேரும்

அப்புதற்கு உணர்சொல்லும் மார்க்கஞ்சொல்லும்

அந்தத்தச் சாதிஞலம் வகுத்துச்சொல்லும்

மப்பொருதி நின்றதொரு தனுவின்பேரும்

மரங்களமலை தெனிகள்பல சீவன்பேரும்

அப்புதற்குக் கப்பால்நின்ற ததுவுஞ்சொல்லும்

ஆதியோ டந்தவரை சொல்லுவினே.

சொல்வதற்கு யென்குருவே சாமிநாதா
தொல்புவியில் ஜோவியங்கள் பார்ப்பதென்ன
வெல்வதற்கு வேதமென்று சொல்வதென்ன
வேதனங்கே குடியிருந்த விபரஞ்சொல்லும்
அல்லதற்கு அச்சதனும் பிறந்ததெங்கே
ஆயிர்த்தெட் டண்டமுத லானதெங்கே
கல்லுதற்குக் கார்மேக மானதெங்கே
கண்களிக்க பெந்தனுக்குக் காட்டுவீரே.

(7)

காட்டுதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளும்
கதிர்மதியும் ராகுமுத லானபேரும்
பூட்டுதற்குத் திறவுகோல் தந்தாப்போல
பூமலர்கள் பூந்தவகை புகல்வேணும்
நாட்டுதற்கு யென்குருவே நடக்கைசொல்லும்
நற்புருடன் பெண்டரின் வாழ்க்கைசொல்லும்
கூட்டுதற்குக் குருமொழியின் பெயரைச்சொல்லும்
கசாமல் நானடியேன் தொழுதேனய்யா.

(8)

சொழுவதற்கு யின்னுமொன்று சொல்லவேணும்
தோகைமயி லானதொரு விபரஞ்சொல்லும்
புகலுதற்குப் பூமியைந்து மானவாரும்
பூதலத்தில் மலரைந்து மானவாரும்
நவிலுதற்குக் கனிவர்க்க மானவாரும்
நாற்சாதி ஆண்பெண்பதி னெட்டின்பேரும்
பழுதறவே பெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
பாபரத்தி னடிதொழுது பணிந்தேனய்யா.

(9)

அய்யனே யென்குருவே சாமிநாதா
அந்தரத்தில் மச்சங்கள் வந்ததேது
கப்பாறு ரெண்டுசிர மாளேனுக்குக்
கலியாண மானவகை விபரஞ்சொல்லும்
பய்யாவந் தனையுணர்ந்த யீசனாரும்
பதியிழந்த மார்க்கமதைப் பகரவேணும்
மெய்யாக பெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
யென்குருவே தேசிகனே ஐயாஐயா.

(10)

குருவிருந்த ஆசனத்தின் பெயரைச்சொல்லும்
 கூசாமல் நற்காலின் விபரிஞ்சொல்லும்
 மருவியர்த புலித்தோலின் பெயரைச்சொல்லும்
 மாண ஆசனத்தின் பெயரைச்சொல்லும்
 பருவமுடன் பதினெண்ஜாதி தொழிலைச்சொல்லும்
 பாருலகின் நடத்தைபெலாம் புகுந்துசொல்லும்
 அறிவில்லா நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
 அருள்செய்ய வேணுமையா சாமிநாதா. (11)

வேணுமென்று கேட்கவந்த சுந்தரமேஅய்யா
 வேலவனு ரெந்தனுக்கு விளம்பினார்கான்
 வேணுமென்று சாங்காலம் தனையறிந்து
 வேதாந்தப் பெருவெளிபைக் காணவேணும்
 காணுதற்கு யென்குருவைக் காணவேணும்
 கலந்துகின்ற கோனவனே தேவனப்பா
 பூணுதற்குக் குருவினுட பெயரைக்கேளு
 புகழ்சொன்ன தெய்வமடா புகழ்ந்தயாரே. (12)

பாரே உலகத்திற் சீஷர்தானும்
 பரத்தினுட பிள்ளையடா வகர்ந்துபாரு
 காரே குருபதத்தைச் சுந்தரமேஐயா
 கருத்திலே தோணுமடா கண்டுபாரு
 பேரே மறந்தாக்கால் பூஜையிலலை
 பேச்சென்ற மார்க்கமடா பூஜையாச்சு
 சேரே ஒருவருடன் சொல்லவேண்டாம்
 ஜெகஜ்ஜல மர்மமென்று சொல்லுவாரே. (13)

சொல்லுதற்குப் பலவிதங்கள் சொல்லுவார்கள்
 தோகையரைச் சேர்வதெல்லாம் கருமப்பா
 வெவ்வதற்கு வேதாந்தம் விள்ளவேணும்
 வேதனுட வாழ்க்கையடா விரும்பிப்பாரு
 கல்லுதற்கு கின்றதொரு மார்க்கக்கேளு
 கலம்பெற்ற மார்க்கமடா நயந்துபாரு
 கல்லுதற்குக் கபடம்வைத் தவனேகள்ளன்
 கசுமாலம் மட்டையடா கடையன் தானே. (14)

கடையனப்பர கசுமால் மட்டிமாண்பர்
கண்கெட்ட மூதேவி கழுதையாகும்
மடையனவன் பொருள்கேட்டுத் தற்கஞ்செய்வான்
மாண்பாவர் தன்குணத்தால் நாகில்வீழ்வார்
இடையனென்றால் குணங்குறியி லிடையனப்பர
யில்லாட்டார் லிடையனென்ற நாமமேது
தடையில்லா வார்த்தையினால் பசப்புகின்ற
சகசண்டி மாண்பர்களைத் தள்ளுதள்ளே. (15)

தள்ளுதற்கு விபரமினிச் சொல்லக்கேளு
தருதலையோ டுணங்காதே தாயைப்போற்று
நில்லுதற்கு நிலைச்சார்பு கண்டாலப்பா
நிச்சயமானு சாதிசூலங் காணலாகும்
சொல்லுதற்குத் தாலமடா அஞ்சுமாச்சு
சொற்பேரிய சீவஜெந்த யிதுக்குள்ளாச்சு
கல்லுதற்கு மப்பால்நின் நெழுத்துமாச்சு
காசினியியோர் தான்பிழைக்கப் பிழைப்புமாச்சே. (16)

பிழைப்பதற்கு வேதமடா நானெழுத்து
பேசுதற்கு விபரமப்பா பேணிப்பாரு
கலப்பதற்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தமால்தான்
கன்னியிடம் பிறந்தான்காண் கண்டுபாரு
மலப்பதற்கு மாலாகப் பிறந்தாளாத்தான்
மங்கையடா யேரிளம்பெண் பருவமானார்
தலைப்பொரியே ஆயிரத்தெட் டண்டமாச்சு
தலைவனென்ற நவக்கிரகம் விபரங்கேளே. (17)

விபரமென்ன அஞ்சுடனே மூன்றுங்கடி
விதமான ரெண்டதுவு மதனிற்சுடி
ஆகாமென்ற அஞ்செழுத்து அஞ்சங்கடி
ஆதியாய் நின்றுதடா அறிவுள்ளோனே
மகாமென்ற ராசிமுதற் பன்னிரண்டும்
மார்க்கமடா அவரிருக்கும் வீடதப்பா
கிராமென்ற கோபுரத்தில் வைத்தாப்போலே
சீஷருக்காய்ச் சொல்லிவிட்டே னிந்ததுலே. (18)

இந்ததூல் வைத்திருந்தோர் பாதத்தன்னை
யியல்பாகத் தொழுநிறைஞ்சி வாக்கவேணும்
கந்தனுட யூஜையிலே கலக்கவேணும்
சுருத்திலே தியானம்வைத்துக் கருதவேணும்

யெந்தனுட னுடையனைப் படிக்கவேணும்
 யேதேது கேட்டாலுங் கொடுக்கவேணும்
 சொந்தமுடன் பூஜித்த சுந்தாமேய்யா
 சொல்லுவதற் கின்னமுண்டோ சொல்லுசொல்லே. (19)

சொல்லுதற்கு யின்னமுண்டு சொல்லக்கேளு
 தொல்புவியில் ஞானமென்றால் மார்க்கமாச்சு
 வெல்வதற்கு வசியமடா கலைமானாகும்
 வேதாந்த மென்பதுவுங் கலைகளாகும்
 கல்வதற்குக் கல்வியடா ஞானமார்க்கம்
 கலந்தேற வழிசொல்வேன் கேளுகேளு
 பல்லுறவாய் நின்றதொரு பயல்கள் தன்னைப்
 பலராளும் நம்பாதே பாழில்வீழ்வாய். (20)

பாழான மாய்கைதனைத் தள்ளவேணும்
 படுகுழியில் வீழாம லிருக்கவேணும்
 கோளான ஐம்புலனைக் காணவேணும்
 கொடியசிவ யோகியென்று திரியவேணும்
 நாளான நாளறிந்து நடக்கவேணும்
 நல்லசிவ பூஜையிலே நிற்கவேணும்
 காலான காலறிந்தா லவனேசித்தன்
 கசுமாலர்க் கென்னுலைக் காட்டொண்ணாதே. (21)

காட்டாதே யென்றுரைத்த குருவேய்யா
 காசினியிற் கம்மாளற் கருத்தைச்சொல்லும்
 வெட்டாத மேழியதன் பெயரைச்சொல்லும்
 வேளாளர் வந்தவகை விபரஞ்சொல்லும்
 திட்டாத சாலியன்றன் நடக்கைச்சொல்லும்
 நலமான பாவுடைய பேரைச்சொல்லும்
 தேட்டாத தேட்டெல்லா மிதுக்குஞ்சொல்லும்
 ஜெகத்குரு வானவகை செப்புவிரே. (22)

செப்புதற்கு வேளாளன் பூயிபாஸன்
 ஜெகதலத்தோர் போற்றுகின்ற தெய்வமாசான்
 ஒப்புதற்குக் காராள னவனேயாச்சு
 ஒண்டொடிக்குப் பிள்ளையவன் உகந்துபாரு
 மெப்புதற்கு அவன்பிள்ளை கம்பியனேயாகும்
 மேகினியி லிந்தெழுத்தும் கலப்பையாச்சு
 திப்புதற்குச் சாலியரே வண்ணாராச்சு
 தையல்க் கெல்லோரும் பாத்தைமாரே. (23)

பாருமென்று சொல்லிவந்த குருவே அய்யா
பார்தனிலே தேவஸ்தல மானவாரும்
பேருடனே பிரபலமா பெணக்குச்சொல்லும்
பேச்சறிந்த பர்த்தையர்கள் வந்தவாரும்
காருடனே காலையுமே வந்தவாரும்
சைக்கோளரவர்கள்லை நெய்தவாரும்
சீருடனே யெந்தனுசுச் செப்பனேணும்
சிவதவமே யென்குருவே சாமிநாதா. (24)

தானென்ற தெய்வதலஞ் சொல்லக்கேளு
தக்கனுட யாகத்திற் பிறந்தாளாத்தாள்
மானென்ற விழியுடைய சிறுபெண்ணாத்தாள்
மாரியென்றே அவனிடத்தில் வந்தாளப்பா
ஆனென்றும் பெண்ணென்றும் பிறந்தாளாத்தாள்
அஞ்சபஞ்ச பூதமடா ஆலையமேயாச்சு
தேனென்ற மொழிபரத்தை பரத்தில்தின்று
திருஷ்டிப்பி லேபிறந்த புலேச்சியாகும்
கோனென்ற கோபாலன ரிஷபமாச்சு
கொம்பிலெழும் கணுவல்லோ ருத்திரனுச்சே. (25)

காருரீ குருபதத்தைக் கருணையாகக்
கைக்கோள நென்றாக்கால் கார்மேகமாச்சு
பாருரீ பின்னமொன்று பகாக்கேளு
பரமசிவ மெந்தனுக்குப் பகர்ந்தவார்த்தை
பேருரீ ஆசனத்தின் பேரைக்கேளு
பிறந்தமகா மேருவென்று பேருமாச்சு
மாமேரு குருவிருந்த பீடமப்பா
மாசற்ற சுந்தரமே மகிழ்ந்துகானே. (26)

சுந்தரமே யென்குருவே சாமிநாதா
சூதான பஞ்சகர்த்தா ளிருந்தவீட்டில்
அந்திரத்தே மணியசைக்கும் ஸ்தம்பப்பேரும்
அரிகாவி லசைவுபூ பாலர்பேரும்
மந்திரத்தாற் சலந்திரட்டுங் கலசப்பேரும்
மணிச்சங்கு நிரையோசை யெனக்குச்சொல்லும்
தந்திரத்தால் றீரையள்ளி யிறைப்பதென்ன
தற்கமிட்டு நானடியேன் கேட்கவந்தேன். (27)

வந்தென்னைக் கேட்கவந்த சுந்தரமே அய்யர்
 வாசல்முன்னே நின்றதுவு மாயனாகும்
 அந்தமுடன் வேதமடா அறிவதாச்சு
 ஆத்துநின்ற கணேசனப்பா யினையோனாச்சு
 மைந்தாவ ரிருவருமே கார்த்தபின்பு
 மார்க்கமுடன் சலமெடுக்குங் குடத்தைக்கேளு
 அந்தரத்தே அமுதம்வைத்த கலசமாச்சு
 அம்மையெனும் வார்பதியா னதுவுமாச்சே.

(28)

அதுவென்ன ஆரணிந்தோ ரெனக்குச்சொன்னார்
 அங்கேரீ ரிறைத்ததுவுஞ் சக்கரமேயாச்சு
 மதுவென்ற தேனையுண்டு மயங்கிடாதே
 மசுடென்ற பாதமதை மனதில்வைத்து
 மீதுவென்ன யெதுஉலகில் நினைத்தீர் லுந்தான்
 யிகபாமுங் கிடையாது நாகில்வீழ்வாய்
 பதிபென்ன பதிகிடைக்கச் சொல்லக்கேளு
 பாருலகில் பாதகர்க்குக் காட்டிடாதே.

(29)

காட்டவே கானமயில் பேரைக்கேளு
 கற்பத்தோ னென்றமதைக் கூறலாகும்
 கீட்டவே பூமியஞ்சு பஞ்சபூதம்
 பூவைந்து புலனைந்துஞ் சமீதானப்பா
 காட்டவே நால்ஜாதி விபரங்கேளு
 நற்பிரம னாசவசிய சூத்திரனாகும்
 ஆட்டவே நால்ஜாதி நால்வேதமாச்சு
 ஆரிஆரப் பிரமாதி வவரேவாச்சே.

(30)

ஆச்சென்று சொல்லவந்த சூருவேசாமி
 அவனிதனிற் தேவர்களை யறிந்துசெல்லும்
 பேச்சென்ற மந்திரங்கள் பிறந்ததெங்கே
 பேயனென்று பேருலகில் வந்ததேது
 காச்சென்ற தேங்கணியின் பேரைச்சொல்லும்
 கதலியுட பழப்பேரு கணிந்துசொல்லும்
 மூச்சென்று மருள்பிடித்துத் திரிவதென்னு
 மூதாக்கா ளென்பதுக்கு வகைசொல்லிரே.

(31)

முறையென்ன தேவருக்கும் முனிவருக்கும்
 மூச்சென்ற மந்திரமே அதர்வனமாகும்
 தூரையென்ன அவர்களிடம் பிறந்ததப்பா
 கலந்தேக வழிகாண் மனையாப்பா

திறையென்ன நவக்கிரகம் மருளதாச்ச
 தீர்க்கமுட னிதையறிந்தோனவனேசித்தன்
 பறையென்ற பரபரையாளுவர்க்குத் தெய்வம்
 பரிவாகக் கண்டறிந்து பாருவாரே.

(32)

பாரேநீ முனிவரென்றால் முனிவரல்ல
 பாருலகிற் தாட்சியடா யிறந்துபோனால்
 தேரேநீ தேவரென்று தொழுதாயானால்
 ஜெகதலத்தி லெல்லோருந் தொழுவாரப்பா
 ஆரேநீ உண்டென்று கினைத்தபோது
 அவர்கள்செய்யுந் தொழிலெல்லாம் நடக்கும்பாரு
 வாரேறும் பூமுலையான் சத்திதானும்
 வந்தவர்க்கு வரங்கொடுக்குஞ் சத்தியாச்சே.

(33)

சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சுந்தரமே அய்யா
 சராசரங்கள் செய்வதெல்லா மாமேயாச்ச
 பத்தியாய்த் தேன்கனியின் பெயரைக்கேளு
 பாருலகிற் தென்னவனே தேங்காயாகும்
 முத்திபெற்ற பெண்ணல்லோ கதலியாச்ச
 முதுலகில் மதுவல்லோ தேனுமாச்ச
 வெத்திகொண்டு பெழுதுதற்கு விபரங்கேளு
 வேதாந்தத் துரையல்லோ வேதமாச்ச.

(34)

ஆச்சென்று சொல்லவந்த குருவேசவாமி
 அவனிதனிற் சாதியீ ரெட்டென்றேதான்
 ஆச்சரிய மெந்தனுக்கு விளங்கவேணும்
 மணியுஞ்சே கண்டியுடன் கைமல்லாரி
 பேச்சென்ற தொடுசரத்தின் பேரைச்சொல்லும்
 தீபமென்ற கற்பூர தீபஞ்சொல்லும்
 மூச்சென்ற முணுமுணுப்பு யெனக்குச் சொல்லும்
 மேன்மைகூரு தேசிகரே அப்பேஅய்யமே.

(35)

தேசிகனே யென்ம்கனே சுந்தரமேஅய்யா
 தேசத்தி லாண்சாதி பெண்பிறந்ததப்பா
 காகினியிற் கர்மமெல்லாம் பெற்றபிர்மன்
 கலைநான்கைச் ஜாதியாய் வகுத்தவாரும்
 தபசியென்ற வியாசரல்லோ பதினாக்கி
 தாரணியிற் பதினெட்டும் பகர்த்தார்பாரு
 பேசியதோர் மணியினுட விபரங்கேளு
 பேருலகில் மாதவனே மணியுமாச்ச.

(36)

மணியோடு சேகண்டி ருத்ரபீடம்
 மானிலத்தி டெக்கைமல் லாரிகேளு
 பணிவதற்கு வேதனீங்கே விதித்ததப்பா
 பலராகக் தேவதுந்துமி யிதுவேயப்பா
 கனிவதற் குடக்கையப்பா குறிஞ்சியாச்சு
 களரிதனிற் பலராகம் சூதமீச்சு
 அணிவதற்குப் பூஷணமா யணிந்தாளாத்தாள்
 அவளுடைய கோலமதை யறிந்தபாரே.

(37)

அரிந்துபா ரென்றுசொன்ன குருவேஅய்யா
 அவனிதனில் பலவிருதின் பெயரைச்சொல்லும்
 தெரிந்துமே னுனடியேன் கேட்பதற்குத்
 தெளிவாக யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 பரிந்துமே பலபலஆ யுதத்தின்பேரும்
 பாரளந்த அரிகைச்சக் கரத்தினைபேரும்
 அரிந்துமே யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 மாசில்லா மணியேயென் குருவேசாமி.

(38)

குருவென்று கேட்கவந்த சுந்தாமேஅய்யா
 கூருகிறேன் பலவிருது பெயரைக்கேளு
 மருவொன்று மில்லாதா ரெனக்குச்சொன்னார்
 மானிலத்தில் திவசமென்று லாதியாச்சு
 பருவமென்ற செங்கோலு மிதுவேயாச்சு
 பார்தனிலே பிர்மமடா சுந்தாமேகேளு
 கருமமென்ற மோகனமே சத்தியாச்சு
 தனுவதுவே கண்ணனுட உடலுமாச்சு
 அருவென்ற ஆயுதத்தின் விபரமப்பா
 அப்பனே பூவுலகில் அலகையாச்சே.

(39)

அலகையென்ற காளியுட பலகோடாலி
 அம்மீர்துநின்ற தோமாமே வன்னியாச்சு
 பலகையென்ற கேடையமே சிவாயமாச்சு
 மதித்துநின்ற கட்டாரி சத்தியாச்சு
 சலகையென்ற வாங்கல்லோ ஒருவனுச்சு
 ஜெகசாலக் கூத்தல்லோ சிவிகையாச்சு
 அலகையென்ற சூலமப்பா மூவராச்சு
 அவணியீ ரேழுமடா தானேவேணும்.

(40)

வேணுமடா பதினெட்டு ஸ்ருதகேளு
மேலான சாமரமே கண்ணியாச்சு
தோணுமடா சலவிருது கம்பளியேயாச்சு
தொல்புலியிற் பலவிருது பெயரைக்கேளு
காணுமடா சிலையினெடு அம்புதானும்
கண்ணில்லான் பாசமடா கண்டுபாரு
நாணுமடா சொல்லிவிட்டே னுனக்காய்ப்பா
நன்மையுடன் பீசமெல்லா மறிந்துகொள்ளே. (41)

பரிந்துரீ கேட்கவந்த சுந்தரமேஅய்யா
பார்தனிலே வெண்டையமோ சிவமுமாச்சு
தெரிந்துகொள்ளு சத்தமடா வாயுவாச்சு
தேசத்தில் விஷ்ணுமய மெல்லாமாச்சு
அறிந்தவனே ஜெகசால மாடவேணும்
அம்பலவ ரெந்தனுக்கு அருளிச்செய்தார்
அறிந்தவனே சிவயோகி யறியவேணும்
அல்லாட்டால் நிர்மூட ரறிந்திலானே. (42)

தானென்ற பாதகர்க்குச் சொல்லவேண்டாம்
தருதலைப் பயல்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
ஊனென்ற மாய்கையிலே சிக்கிமாய்வாய்
உற்றது விதைக்காட்ட வேண்டாமப்பா
மானென்ற விழியுடைய சிறுபெண்ணுத்தான்
மானிலத்தி விடர்தவிர்க்க வந்தாளப்பா
நானவளைப் பூஜைபண்ண நினைந்தபோது
நல்விருது பதினெட்டும் பூண்டான்பாரே. (43)

பாரப்பா யிலுளுடைய ரூபமென்ன
பாதகர்க்குச் சொல்லாதே பண்பாய்க்கேளு
ஆரப்பாயெனைப்போலே சொல்லப்போறார்
ஆச்சரியஞ் சுந்தரமே அறிந்துபாரு
ஏரப்பா யிந்தனால் சிவனுலாகும்
யேசாதே வாய்மதத்தாற் பேசினென்னான்
தோப்பா கண்டுமனந் தேறவேணும்
தெளிவதற்கு அறிவுகுரு அரகராவே. (44)

அரகரா வென்றதற்குப் பெயர்தானென்ன
அவ்வெழுத்தும் உவ்வெழுத்த மானதெங்கே
பரமான பூஜையெங்கே மூப்பாலெங்கே
பரபரமாம் பாகெதியும் பரனுமெங்கே

திரமான சைவமெங்கே யோகமெங்கே
சேர்த்தமதி குறைந்ததெங்கே வளர்ந்ததெங்கே
சரமான சரமெங்கே ஞானமெங்கே
சகலசித்து மறிந்துணர்ந்து சாற்றுவீரே. (45)

சரமான சரமதுவே ஆண்பெண்ணாகும்
சைவமென்றால் மார்க்கமடா சார்ந்துபாரு
அரமான தர்மமே அரகராவாகும்
அவ்வெழுத்தும் உவ்வெழுத்தும் வின்மண்ணாகும்
பரமான பூஜையடா சொல்லக்கேளு
பாருலகில் நேமமென்ற மார்க்கமப்பா
புரமான முப்பாழுஞ் சொல்லக்கேளு
புரிசிவனார் சொன்னபடி நான்சொல்வேனே. (46)

சொன்னபடி சொல்லுகிறே னின்னங்கேளு
சோதிமணி பூரகமே பரகெதியுமாகும்
இன்னபடி யெந்தனுக்கு அரனார்சொன்னார்
யினிக்கேளு சுந்தரமே அய்யாரீயும்
கன்னமிகுந் தள்ளுக்குச் சொல்லவேண்டாம்
காசினியில் நிறைந்தமதி குறைந்தவகைகேளு
வன்னமடா யிடகலையும் பின்கலையுமாச்ச
விபரிதமாய்ச் சொல்வதற்குக் குருவைக்காரே. (47)

காருமென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
காரணமாய் குருவேனான் கண்டுபோற்றி
பூரணமாய் நின்றதுவு மெனக்குச்சொல்லும்
புண்பபவ மென்றதுக்கு நிறந்தானென்ன
பார்தனிலே கலியுரைத்த கலியின்பேரும்
பக்கம்பின்ற ரூலகபா லத்தின்பேரும்
ஆணிந்தோன் கையணிந்த உடுக்கைப்பேரும்
அடைவாக யெந்தனக்கு அருள்செய்வித்தே. (48)

விரான உலகத்திற் கோடாகோடி
விதமான மாவிடர்க ளனேகம்சொல்வார்
கூரான அஞ்செழுத்தைப் பிடைத்தயீசன்
கூத்தனல்லால் வேறுமுண்டே கூர்ந்துபாரு
கூரான அண்டமெல்லாம் நிறைந்தமூர்த்தி
தயாபரனார் திருக்கத்த ஆடும்போது
பேரான பிரமனுட சிவிலொன்று
பெலியிறந்த கபாலமடா பேணிப்பாரே. (49)

பாரப்பா பூரணத்தின் விபாங்கேளு
 பரிவாகச் சுடரெழுத்த துடரெழுத்துமாச்ச
 சோப்பா புண்ணியமே செய்தவமுமாச்ச
 செய்குறியில் தவறிவிட்டால் பாவமாச்ச
 ஆரப்பா அறிவார்கள் கவியின்பேரும்
 ஐந்தெழுத்தில் முன்றெழுத்தைச் சேர்த்துப்பாரு
 காரப்பா சூலமதை மூலமென்றும்
 ஐகப்பிடியே வேதமென்றும் பாருபாரே.

(50)

வேதமதைப் படைத்தவனே உடுக்கையாகும்
 விதமான தமர்க்கயரை விளம்பக்கேளு
 பாதமதைச் சுமந்தவர்க ளெட்டுப்பேரும்
 பருத்ததுணை யானார்க ளப்பாபாரு
 பேதமதை விசமெட்டும் கயரதாச்ச
 . பேச்சரிய வாணியடா நாவதாச்ச
 மாதமதைப் பூட்டுகின்ற வையஞ்சக்கரம்
 மகத்தான யிடவாரே லிங்கபிடங்கானே,

(51)

கூணவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 காசினியிற் கருமவினை போக்கவேணும்
 பூணவே வேதந்தம் பூணவேணும்
 . புகழ்பெரியோர் தன்பதத்தைப் புகழவேணும்
 நானயில்லாப் பாவிள்தன் னுறவுவேண்டாம்
 நாற்றிசையும்! புகழவே பூணவேணும்
 தோணவே குருபதத்தைப் பூணசெய்து
 தொல்புனியில் வினைகள்தனை வெல்லலாமே.

(52)

ஆரன்கையில் பிடித்ததொரு உடுக்கைத்தானும்
 அம்மணிடம் வந்ததொரு வகையைச்சொல்லும்
 விரமனுட சித்தொன்று சொன்னேப்பா
 சித்தன்கை தனில்வந்த வகையைச்சொல்லும்
 காமதிலே யிடித்ததொரு சூலந்தானும்
 காலகண்டன் கையில்வந்த விபாஞ்சொல்லும்
 மரமான மரப்பாவை விபாஞ்சொல்லும்
 மணிச்சிலம்பும் சிலங்கையின்பேர் சொல்லுவாரே

(53)

சொன்னமொழி தவறாத சுந்தாமேகேளு
 சோதித்துப் பார்த்தாக்கா லெல்லந்தோனும்
 கன்னமிடுங் கள்ளருடன் சேரவேண்டாம்
 கதமால மட்டியுட னெதிர்க்கவேண்டாம்

அன்னமிடு வார்தனக்கு விண்ணம்பண் னும்
அறிவுகெட்ட மூடருக்குச் சொல்லவேண்டாம்
இன்னமடா மெத்தவுண்டு சொல்லவேன்றால்
இறைமவனு மீஸ்பரியு மொன்றுதானே. (54)

தானென்ற குருபதத்தைக் கார்க்கவேணும்
தான்பூசை செய்தமனந் தேறவேணும்
தேனென்ற பாவெளியிற் சேரவேணும்
தெளிவான தெய்வத்தைக் காணவேணும்
ஆனென்ற அட்சரத்தை யறியவேணும்
அம்பலவர் பதந்தன்னைக் காணவேணும்
மாமென்ற மாய்கைதனை ஒழிக்கவேணும்
மாசில்லாக் குருபதத்தை மகிழ்ந்துகூறே. (55)

கூறவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
குறமகளைக் கைப்பிடித்தோ னெனக்குச்சொன்னார்
மாறவே மணிச்சிலம்பின் பெயரைக்கேளு
மாயனுட மாயமடா மகிழ்ந்துகாணு
தேறவே வைத்ததொரு மாப்பாவைதானும்
தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன் சுந்தரமேஅய்யா
ஆறவே காணுதற்கு உருவேயாச்சு
ஐவருமே குடியிருந்த பாவைகானே. (56)

காணவே ஐவருமே யிருந்தவீட்டில்
கமலமலர் சாத்துவது மெனக்குச்சொல்லும்
தேர்ணவே தூபமொடு தீபங்காட்டித்
தொழுதிறைஞ்சும் வகையதனைச் சொல்லவேணும்
போனபேர் திரும்பிவந்த விபாஞ்சொல்லும்
பொன்மலர்க ளைந்தான விபாஞ்சொல்லும்
காணவே யெந்தனுக்குக் காட்டவேணும்
கருத்தறிய யெந்தனுக்குக் கருதுவீரே. (57)

வீராத் வீரனென்றும் சொல்லக்கேளு
விதவிதமா யுலகத்தில் நடக்கையுண்டு
பாராத மூடரிடம் பேசவேண்டாம்
பதியிருந்து குருவினுட பாதங்காணு
சேராதே ஒருவருக்குஞ் செப்பொண்ணுது
செய்தனத்தாற் கிட்மடா யிந்தனாறு
காராத சிஷனுக்குக் காட்டினுக்கால்
கழுதையெனப் பேர்படைத்துத் திரிவாய்தானே. (58)

திரியவே பூவினுட பெயரைக்கேளு
 திரிந்திடும் வசிபமடா தெரிவையாச்சு
 அறியவே தீபமடா அம்மையாச்சு
 அறிந்துகின்ற தூபமடா அரியுமாச்சு
 பிரியமுட நெழுதீததுவே பஞ்சபூதம்
 பிரபலமாய் நவக்கிரகச் சித்துமாச்சு
 தெரியவே ஐந்துமலர் பெயரைக்கேளு
 தெளிவான சதாசிவத்தின் செயலதாச்சே.

(59)

ஆச்சென்று பெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 ஆதியென்ற சற்குருவே அய்யாஅய்யா
 பேச்சென்ற மணிபிறந்த மார்க்கஞ்சொல்லும்
 பேருலகி லெட்டுகிக்குப் பேர்தான்சொல்லும்
 காச்சென்று பந்தவிட்ட கைகளாரு
 கண்ணிமணஞ் செய்தவகை கருதவேணும்
 தாச்சென்ற தரணிதனில் தாழ்த்திச்சொல்லும்
 சதாசிவனுப் கின்றபேர் சொல்லுவீரே.

(60)

சொல்வதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 சொற்பெரிய சதாசிவனு மீசனுமேகூடி
 வெல்லுதற்கு வேதனையுங் கூடச்சேர்த்து
 வேதமென்ற மணியாச்சு விளங்கக்கேளு
 அல்லுதற்கு ஆதியடா ஆட்டம்மாலால்
 அகாரமூத லஞ்சோடு மூன்றுமாச்சு
 கல்லுதற்குக் கால்நிறுத்தும் விபாங்கேளு
 காகினியில் முன்சொன்ன கருத்துமாச்சே.

(61)

ஆச்சென்று பெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 அய்யர்தனை யடிதொழுது வணங்கிப்பின்னும்
 பேச்சென்ற மூலமது பெனக்குச்சொல்லும்
 பேருலகில் மாலைகட்டு மார்க்கமென்ன
 காச்சென்று கோலமிட்ட விபாஞ்சொல்லும்
 காகினியில் நாடுசுற்றும் விபாஞ்சொல்லும்
 வர்ச்சென்ற வீசனமெல்லா மெனக்குச்சொல்லும்
 வரிசையுட னிதையறிந்து சொல்லுவீரே.

(62)

சொல்லென்று கேட்கவந்த சுந்தாமேஅய்யா
 சொற்பெரிய மூலத்தைச் சொல்லக்கேளு
 கல்லென்று பேசுமடா மூலவாசி
 கலந்துகின்ற மூலத்தைக் கண்டுபாரு

சென்றென்று மாலையடா சிவமைந்தருச்ச
சிறப்பாக மாலையிட்ட மார்க்கங்கேளு
அல்லென்று வீணைதிரி யிட்டசத்தம்
அறிந்துகொள்ளு உன்னுள்ளே அறிவினிலே.

(63)

ஆதிவுள்ளோ ரிதைவறிந்து பேசவேணும்
ஆதிபிலே பதினெட்டு மெனக்குச்சொல்லும்
புறிவுகொண்ட கேடையமும் கத்திபாரு
பலசமய மானவகை பகாவேணும்
தெரிவதற்கு பின்னமொன்று செப்பவேண்டும்
செப்படியின் வித்தைகளே செப்பவேணும்
பெரிவதற்குக் கல்லெறிந்த மார்க்கம்போலே
பெழுத்தறிய வேணுமையா பேசுகாதா.

(64)

பேசுமாய் நின்றபர்த் தன்னைய்போற்றி
பேசுவெளி யானநில மைத்தங்கேளு
பாகமாய் நிலையந்தும் பகடிப்பந்தும்
பாணுறு மொன்றைந்தும் பகாக்கேளு
மோசுமாய் பூவைந்து மோகினியேயாச்ச
முருதனு ருபதேச மதையேகேளு
தாசுமாய்க் கேட்கவந்த பிள்ளாய்நீயும்
தருதலையோ டிணங்காதே தாயைய்போற்றி.

(65)

பேற்றுதற்கு யென்குருவே சாமிநாதா
பொருதிநின்ற ஜாதிபதி னெட்டுஞ்சொல்லும்
பேற்றுதற்கு நிலமைந்து மெனக்குச்சொல்லும்
பேசுவெளி யானதொரு விபாஞ்சொல்லும்
வாழ்ந்துதற்கு யென்குருளை னாழ்த்தவேணும்
வழிபாடு யேதெனக்குச் சூற்றவேணும்
பாற்றுதற்கு வேறுகத் தோணுமவண்ணம்
பகருமையா யென்குருவே ஆகனாதா.

(66)

பாடுகிறேன் பதினெட்டு ஜாதிகார்த்தம்
பாமனார் சொன்னபடி யகாக்கேளு
ஆடுகிற கெய்கையடா ஆத்தான் தானும்
அறிவுள்ள பேணந்து தன்னைய்பெற்றுள்
தேடுகிற சம்மந்த ஜாவேயாச்ச
தெளிவான புத்தருமே சம்மந்தராச்ச
நாடுகிற பிரம்மடா பிராமணநாமாச்ச
நன்னமசெய்யுஞ் சத்திரியர் சூனிராமே.

(67)

முனியான வசியருக்குள் நாலுஜாதி
 நூதல்சொன்ன பிராமணர்க்குள் நாலுஜாதி
 கனிபான ராஜருக்குள் நாலுஜாதி
 கலந்துதடா சூறுகலத்தார் கண்டிபாரு
 மனியான நாலுஜாதி வர்க்கந்தன்னில்
 மதியுபான சூத்திரனென் றறிந்துயின் னும்
 தனியான சூத்திரனில் நாலுஜாதி
 தனித்தனியே விதநாலும் பாருபாரே.

(68)

புரப்பா பார்தனிலே வசிஷ்டர்தானும்
 மாராண்டார் குருவானார் பண்பாய்க்கேளு
 ஹேப்பா வேதனடா பிராமணர்க்கு
 வேதாவே வியாசனார் வினம்பக்கேளு
 சாரப்பா வைசியனுக்குச் சொல்லக்கேளு
 சதாசிவனு ரெந்தனுக்குச் சொன்னமார்க்கம்
 காரப்பா கண்ணனுட கலையேயாச்சு
 கலந்துநின்ற நாலுஜாதி யிவ்வாறுச்சு.

(69)

ஆச்சென்று பெய்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 அய்யரே யின்னமொன்று ஆறையவேணும்
 பேச்சொன்றும் பேசாமற் பேசவேணும்
 பேதமாம் நிலமைந்தும் சொல்லவேணும்
 காச்சென்று கதிர்வினைந்த கனியைச்சொல்லும்
 கதிர்தரித்த மன்னருட பெயரைச்சொல்லும்
 வசச்சென்று தேவர்கள்தான் வந்தாரென்ற
 வரம்பதனைத் தப்பாமல் நடந்தவாரே.

(70)

வாரான நிலமைந்தும் பூத்தபூவும்
 வன்னியென்ற நிலமதிலே அசர்பேரும்
 தாரான அண்டமதிற் பூத்தபூவும்
 தருமதே வதைபுரைத்த மரத்தின்பேரும்
 கூரான சுடுகாடு வந்தவாரும்
 கூடிநின்ற தேவதைக ளானவாரும்
 மரான பார்வதியாள் பார்த்தவீடு
 பாருவகில் வந்ததென்ன வகைகிசால்வீரே.

(71)

வகையென்ன சந்திரமே மகனே அய்யா
 வாய்த்தமல சைந்தையுமே சொல்லக்கேளு
 தகையென்ன கோடியிலே பூவகிதான்
 தரிபநீ ராடுவரன் றெரும்பூவென்று

பகையிலா யிலைப்பூவும் நீர்ப்பூவுக்கட்டிப்
பஞ்சவர்ண மென்றபூ வைந்தமாச்சு
நகைபுரிந்த சோதியடா யெனக்குச்சொன்னார்
நல்லோர்களு தான்காண்பார் கருமிகாணார்.

(72)

காணாத பொருள்களெல்லா மிதற்குள்ளாச்சு
கலந்துகின்ற பேரின்ப மிதற்குள்ளாச்சு
தோணாதே ரொருவரிடஞ் சோல்லவேண்டாம்
தொழுதிறைஞ்சிப் பணிந்தாலும் பொருளியந்தாலும்
வாணாளுக் கேற்றவன்போ விருப்பானப்பா
வழிவசத்தா லவன்குணத்தை கண்டுநீயும்
நாணும லவன்குணமும் நடத்தைபார்த்து
நற்குறியு மிகப்பார்த்து நவிலுவாயே.

(73)

பார்த்துமே பரகெதியைக் காட்டுதற்குப்
பகல்கலையை யாராய்ந்து குருவேசாமி
கார்த்துமே யேழான வகையைச்சொல்லும்
காசினியில் வேடமிட்ட கருத்துஞ்சொல்வீர்
வேத்துருவாய் மரம்நீண்ட வகையைச்சொல்லும்
வேலென்ற மார்க்கமது யெனக்குச்சொல்லும்
மாத்துருவாய் நின்றதொரு மதனைக்காட்டும்
மங்கைகாதி யானதொரு விபரங்காட்டே.

(74)

காட்டுமென்று பெந்தனையுங் கேட்கவந்த
கருத்துள்ள யென்மகனே கருத்தைக்கேளு
மாட்டுமே லேறிவரு மீசனாரும்
மன்மதனுக் கேதெண்டல் தானுமானார்
பாட்டிலே உள்ளபடி சத்தமேகம்
பாரளந்த மாயவனார் பதியுமானார்
யேட்டிலே எழுதியதோர் வசந்தனப்பா
யேழிலே ஒருவனடா யியம்புவேனே.

(75)

யியம்புகிறேன் மாயவனு மேழிலொன்று
யெளிதான வசந்தனடா யீஷனாகும்
பாம்புமேல் பள்ளிகொண்டேரின் தனக்குப்பேரு
பக்தராம் பதியிலுள்ளோர் தனக்குச்சொல்லும்
காம்பனைய தோளாலு மெனக்குச்சொல்லும்
கயிலையென்ற மேருவடா மதன்கிரியுமாச்சு
வீம்புகளைப் பேசாதே சொல்லக்கேளு
விதமான மாய்கையடா வேடந்தானே.

(76)

வேடனென்ற சிவன்தானு மெனக்குச்சொன்னார்
 வேதனும் பிரமன்வே தியனுமானுன்
 ஆடனென நின்றவனே அரசனானுன்
 அன்பான ருத்திரனே ருத்திரனென்பார்
 காடனென ஆதவனே வசியனப்பா
 கனம்பெற்ற பாமதுவு மெங்குமேநிறைந்து
 கோடனென தாபாழுஞ் சங்கமங்கள்
 கொடிதான ஜீவஜெந்து உதித்தவாரே.

(77)

வாரான ஜனங்களுக்கு மைந்துபூதம்
 மருவியதோர் தேவதைக்கு மைந்துபூதம்
 மருவியதோர் அண்டமெல்லா மைந்துபூதம்
 சதாசிவராய் நின்றதுவு மைந்துபூதம்
 பேரான ஒளிவெல்லா மைந்துபூதம்
 பேசரிய மந்திரமு மைந்துபூதம்
 கூரான வெளியெல்லா மைந்துபூதம்
 குரும்பே ஜந்திரினு லெல்லாமாச்சே.

(78)

ஆச்சென்ற மூலமடா சுந்தாமேஅய்யா
 அம்பலத்தி லாடுகின்ற அய்யர்தானும்
 பேச்சென்ற பிரமனுட ஜாதிதன்னில்
 பேராக நால்ஜாதி வகுத்தாரய்பா
 மூச்சென்ற வைசியனில் நாலுஜாதி
 முன்பாகச் செய்தார்காண் முதல்வன் தானும்
 காச்சென்ற கனிவுக்குள் கலந்தயிசன்
 கலைநான்காய் நின்றவனே கருணைநாதன்.

(79)

நாதனென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 நாயகமே யென்குருவே சொல்லக்கேளீர்
 வேதமதைப் படைத்தானும் விஷ்ணுருதான்
 மேலான மயேஸ்பானுஞ் சதாசிவனுக்கட
 பாதமதா லுலகளந்த வாருஞ்சொல்லும்
 பண்பான உமைதேவி விபரஞ்சொல்லும்
 மாதம்வரு வுழம்படைத்த விபரம்சொல்லீர்
 மானிலத்தில் திவசமென்ற பேர்சொல்லவீரே.

(80)

பேர்சொல்திதி மூவஞ்ச மெனக்குச்சொல்லும்
 பெலமான நாளதுவு மெனக்குச்சொல்லும்
 பூர்தனிலே பதங்கள் திங்கள் சாய்கைசொல்லும்
 பாசமைப்பாறுக்கும் விபரஞ்சொல்லும்

மார்தனிலே பூண்டூரவு பெயரைச்சொல்லும்
மகாதேவர் தரித்தமணி பெயரைச்சொல்லும்
கார்டமேக மேனியரு நுலகந்தன்னில்
சுருதுமவ தாரம்பத் ததுஞ்சொல்வீரே.

(81)

கடத்தான தொன்றுமடா மெத்தமெத்த
கடறுதற்கு நாவசையாச் சூட்சுமப்பா
பார்த்தாலே சொற்பமடா பகர்ந்துபாரு
பாருலகைப் படைத்தசதா சிவத்தின்குரு
யேத்தயடி மனம்போனாற் புத்திபோச்சு
யெளிதென்று யெண்ணும விருந்துநீயும்
காத்தல்லோ குருமதத்தைக் கருணையாக
கருத்தல்லோ வெளியாகக் காணும்காணே.

(82)

காணவே சதுர்யுகத்தைப் படைத்தாரீசன்
களங்கமற்ற தேவரிஷி சித்தரோடு
தோணவே தொல்புனியை யுண்பேண்ணி
தொழுவதற்குத் தெய்வமா யிருந்தாரீசன்
தானுவே யல்லாது வேறுமுண்டோ
தற்கமிட்ட சுந்தாமே கேளுகென்று
நாணவே அல்லியது பூத்தாப்போலே
நல்லகெதி யடைத்தவர்கள் வானமீனே.

(83)

மீனான நட்சேத்திர மிருபத்தேழு
மேதினியில் வந்ததொரு வகையைக்கேளு
தேனான பூஜையிலே தெளிந்தபேரும்
தேகத்தைச் சித்திசெய்து தெரிசித்தோரும்
மாடுனா பெண்மாய்கை கடந்தபேரும்
மாசில்லான் தன்பதத்தைக் கண்டபேரும்
ஊனான தேகசித்தி செய்துபின்னும்
உலகத்தில் திதிவார மாணாபாரே.

(84)

வாரமென்ற நாளேழுஞ் சொல்கக்கேளு
வளமனை யிரவுபகல் ரொண்டுமப்பா
பாரமென்ற ராசுதற்குக் குருவாய்நின்ற
யாலோக தேவருக்கு ஒருவனாய்
சாரமென்ற கடலேழிற் துவண்டமாயுன்
சக்கரத்தா லாடுகின்ற கடத்திதப்போ
பூரமென்ற திதிவாரம் புதுமையாச்சு
புத்தியுடன் தெரிசனத்தில் துவண்டயாரே.

(85)

துவன்பொ ரென்றுசொன்ன குருவேஅய்பா
 தொல்புவிபீர் தொழிலாவி பெயரைச்சொல்லும்
 கன்னெரிந்த கீல்லினுட பெயரைச்சொல்லும்
 காராளன் றன்றனையில் கன்னிவந்தேதோதும்
 அண்ணொபொன அரைவத் தரித்ததேது
 ஆயிரத்தெட் டிதழாக விரிந்ததேது
 கரவுகண்டு கலையுண்டு கர்த்தாவென்று
 காசினியிற் கன்னியென்று கண்துசொல்லே.

(86)

கலந்திருந்த பிர்ணவமே சொல்லக்கேளு
 கல்லெறிந்த வகையல்லே கர்த்தன்குரு
 அபிந்தவந்த சேருகிற துடந்தாண்பா.
 ஆயிரத்தெட் டிதழல்லோ பாரபாருமாச்ச
 புண்ணதேடும் பெரியோரைப் பணிந்துபெய்துநீர்
 பழாபரமாய் கின்றதொரு பரிணப்போற்றி
 தலத்தனிலே உள்ளதொரு கஞ்சம்மோலத்
 தாங்கல்லோ அடிமூல மாணுள்பாரோ.

(87)

அடிமூல மானதொரு குறட்டின்பேறும்
 அடிமிதிக்கு மேற்பலகைக் குயிலின்கேளும்
 பிடிபான யிருவிரலி னிடுக்குப்பேறும்
 பேரான வெள்ளியிரு குயிலின்பேறும்
 படிபான நாவுக்கும் பாதமங்கேதுக்கிம்
 பதமாக நின்றதுக்குயி பியமர்தானேது
 தடிபான மாத்திணைக்கோல் பெயரைச்சொன்னால்
 தஞ்சமென்று உன்பாதம் வணங்குவேனே.

(88)

அடிமூல மானதொரு குறடுதானும்
 அப்பனே சொல்லுகிறேன் ரிஷபமாச்ச
 முடியான பலகையப்பா, அண்டமாச்ச.
 மூவுலக மரிசுமுனி லிங்கமாச்ச
 பிடியான யிடவயர்தான் சத்திரமாச்ச
 பிடித்திருக்கும் விரல்ரண்டும் குயேரங்குக்க
 தடியான பொன்னோடு வெள்ளிமீண்டும்
 சந்திரனுஞ் சூரியனுந் தான்வணங்கே.

(89)

வணங்குதற்கு யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 வகையான ஒட்டியானம் யோகவேட்டி
 குணத்தருகும் ருத்திராட்சம் தமர்கயர்க்கும்
 கூறியதோர் திரிச்சடைக்கும் புணுத்தென்றும்

மணந்தருகு முயிரெழுத்து நாவின்பேரும்
மனமான உடல்நரம் பதுவின்பேரும்
பெணங்கிடவே உந்திக்கம் லத்தின்பேரும்
பேராக யிருக்கும்வகை சொல்லுவீரே.

(90)

யெடுத்துவைத்த அடியதா நப்பு வாச்ச
யீனலு ஆ வென்ற எழுத்துக்கண்டால்
தடுக்கவே முடியாத மாத்திரைக்கோல்
தற்கமிட்ட சுந்தரமே விஷ்ணுவாச்ச
அடுத்திநின்ற ஒட்டியாணம் யோகவேட்டி
அப்பனே ருத்திரனுட அம்சமாச்ச
படுத்திடுவா யுடல்நரம்பு வயருதானும்
பார்த்தறிந்து சொல்லுகிறேன் பகுத்துமேலே.

(91)

மேலான கோலினுட் யானிக்கும்பேர்
மெய்விளங்குங் குருவினுடன் சீஷன்பேரும்
காலான தாம்பூரக் கமண்டலத்தின்பேரும்
கருதிநின்று மனமுரைத்த சிரசின்பேரும்
மாலான மகாவிஷ்ணு மனிதர்க்கும்பேர்
வகையான தத்துவந்தொண் ணாற்றறின்பேர்
நாலாகப் பகுத்தறிந்து சொல்லவேண்டும்
நமஸ்கரித்து அடிபணிந்து நின்றேன்பாரே.

(92)

பார்த்தறிந்து சொல்லுகிறேன் நின்னங்கேளு
பாங்கான ருத்திராட்சம் ஊடுகண்டம்
சேத்தறிந்த தமராவே வேதமாச்ச
யியலான கபராவா கமமேயாச்ச
மாத்தறிந்த திருநீறு சடைபூணா லு
மயேசானும் ருத்திரனும் பிர்மாவாச்ச
சேத்தறிந்த உந்தியெனுங் கமலம்நாவு
செயமான பிருதிவிநின் மயமாம்பாரே.

(93)

பாருநீ சொல்லுகிறேன் கேளும்ப்பா
பாதமென்றஞ் சிரசென்றம் கொண்டிக்கும்பேர்
கூறுநீ உடலுக்கு முயிருக்கும்பேர்
கூட்டிலே வாழுகின்ற குருவின்பேரும்
வாருமிரு மென்றுரைத்த வசனப்பேரும்
வாசியென்ற யெழுத்தினுட வசனப்பேரும்
பார்புகழ யிதையறிந்து சொல்லவேணும்
பாபாபா யென்குருவே சாயிநாதா.

(94)

பாரப்பா பிவர்கள் நிற்கும் நிலையதுவேயறிவு
பாதமடா அண்டமடா சிரசேயாகும்
கூரப்பா ஆரண உருவுடன் கருவும்
கூட்டிலே வாழுகின்ற சிவனுமாச்சு
கிரசப்பா வுள்வாழ்வே பிரமமாச்சு
சீரான குருவார்த்தை கயிலாசமாச்சு
கூரப்பா வாசியென்ற குதிரையாச்சு
அப்பனே அதுதனைத்தா னறிந்துபாரே.

(95)

சாரான அண்டமதில் நிறைந்தயீசன்
சகலகலை வல்லவனா யிருந்தமூர்த்தி
பேரான ஐம்பூத மானமூர்த்தி
பேருலக மேலுலகம் படைத்தனாதன்
கூடான சுடுகாடு குடியிருந்தமூர்த்தி
கூறுகிற வாசனத்தி லிருந்தமூர்த்தி
ஆரான ஆறுமுக மானமூர்த்தி
அம்பலத்தி லாடுகிற ஐயர்தானே.

(96)

தானென்ற ஆணுவத்தைப் போக்காய்ரீயும்
தரணிதனில் விருதுபல பெயரைக்கேளு
போமென்ற புலிதண்டைப் பெயரைக்கேளு
பொல்லாத கசடர்மனங் கலங்கவேதான்
நாமென்றே ஆடுகிற நகாரமாச்சு
நல்வினையுந் தீவினையுங் கண்டதப்பா
பாமென்ற பரசமைய மாறுங்கேளு
பதினெட்டு நல்விருதும் பிறந்தவாரே.

(97)

பிறந்தவகை யேதென்றால் பிறப்புக்கேளு
பேசரிய அகாரமடா கலிக்கியாச்சு
சேர்ந்தவகை யேதென்றால் மகாரம்ஒண்டித்
தேசத்தி லகாரமிட்டால் தளுக்குமாச்சு
பரந்தமயி லிறகுவடா சிகாரமாச்சு
பரதேசி சடையல்லோ உகாரமாச்சு
இறவாம லிதையறிந்து யெழுத்தைச்சேர்த்து
யெய்டெழுத்தும் பத்தெழுத்துங் கண்டுபாரே.

(98)

கண்டுசொல்வா ரண்டமதி லோகத்துள்ளே
காட்டுவா யப்படியாய்க் கொற்றபேரை
தெண்டுடனே கமண்டலஞ் சங்கத் தூணி
தெளிவான கப்பலாயேந் துங்கைக்கும்பேர்

ண்டருடன் சொல்லாதே புலியின்பேரும்
வாலையுட பக்கமின்ற வடிவின்பேரும்
கண்டறிந்த சொன்னாக்கால் விடுவேன்யானும்
கமலம்போற் சீர்பாதம் காணவேணும்.

(99)

காணப்பா யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
கருதலிலாக் கடவுளென்ற சோதிதானும்
ஆணப்பா தெண்டென்று அறிந்துகொள்ளு
அன்பாகக் கமண்டலமே றுகுவாச்சே
தோணப்பா சங்குத்தொனி அங்கக்கேது
தோற்றவகை கப்பரையுந் தியானமாச்சு
ண்ணப்பா யேந்துகைக்கப் பரையைக்கேளு
உற்றதொரு சிரசைந்தும் சர்ப்பந்தானே.

(100)

சர்ப்பமென்ற ஆபரண மணிந்தாரீசன்
சாஸ்பதமாய் அஞ்சுபஞ்ச பூதமாச்சு
பொற்பாமாய் நின்றதொரு ஐந்துருத்தான்
போக்காகப் புலியென்ற றேருமாச்சு
கற்பகம்போல் உந்தனக்குச் சொன்னேனப்பா
கணிந்துபார் வாலையென்ற பேருமாச்சு
அற்பமென்று மனதுளன்று தவிக்கும்காலம்
அணுகாது பென்றுசொன்னே னய்யாகேளே.

(101)

அய்யாகேள் வாலையுட பாகமின்ற
அய்யனும் அரனென்ற பேருமாச்சு
மெய்யாகச் சொன்னதெல்லாம் மனதிற்கொண்டு
மெய்மையைக் கண்டுகொண்டால் தவமுமாச்சு
மெய்யாய்நீ யானதினால் உனக்காய்ச்சொன்னேன்
மேவியிந்தச் சூட்சுமதை விரும்பிப்பாரு
அய்யாகேள் புலத்தியனே அறிந்துகொண்டு
அறிவாக நீ நினைந்து தெரிந்துகொள்ளே.

(102)

அறிந்துகொள் ளென்றுசொன்ன குருவேஅய்யா
அடியேற்குத் தெளிவாகச் சொல்லவேணும்
பிரிந்துநின்ற பாவமென்ன புண்யமென்ன
பேரான பெருமையென்ன பிதற்றலென்ன
தெரிந்துநின்று செய்வதென்ன செய்யாதென்ன
தேசத்தில் பலபலவாய்ச் சொல்வதென்ன
சொரிந்துநின்ற வாக்கியத்தை யய்யாநீயும்
தெரிவிப்பீர் பெனக்கருள்வீர் போற்றிவேனே.

(103)

போற்றிசின்ற யென்னுடைய மாணுகேளு
 புகலுகிறே னுந்தனுக்கு விபரமாக
 யேற்றிசின்ற பேர்கள்தா னறிந்தோர்ப்பா
 யிதைவிட்டுப் பலபலவாய் நினைவுகொண்டு
 மாற்றிசின்ற மாண்பரெல்லாம் பிதற்றியேதான்
 மனமலைந்து திரித்திடுவார் மானிலத்தில்
 போற்றி சின்ற புண்ணியத்தால் தவத்தோனாகி
 புசிதனிலே வாழ்ந்திருப்பார் ஜெகஜாலத்தே.

(104)

ஜாலமென்ன உண்மைகண்டா லதுவேயாசான்
 சண்டாளர் காணும லலைவதாச்சு
 கோலமென்ன ஆண்டியுட வேடமாச்சு
 கூடுவிட்டுப் பாய்கிறதே ஜாலமாச்சு
 பாலமென்ன பகடைகளே விஷ்ணுவாச்சு
 பதிவான வண்ணானப் படியேயாச்சு
 கோலமென்ன கோலமடா சொல்லக்கேளு
 கோபால வமிசத்திற் பிறந்தார்வேதா.

(105)

வேதாந்த வேதியனே குருவேசாயி
 வேணமுழு தாளியற்கு வேணுயர்ந்தவாறும்
 நாதர்ந்தஞ் சித்தாந்தம் மெண்டுஞ்சொல்லும்
 நன்மைகண்ட நாதாக்கள் நடத்தையென்ன
 வேதாந்த மென்பதற்கு ரூபமென்ன
 வேதாவும் நெடுமாலும் பிறந்ததெங்கே
 நாதாந்தத் துள்ளிருந்த நாதாசாயி
 நன்மைதரு மென்குருவே நடத்துவீரே.

(106)

கூறுவே நென்மகனே புலத்தியாகேள்
 குருவான வேளான னீர்திரனப்பா
 மாறுகிறேன் மண்டலத்திற் தவத்தைச்செய்தோன்
 மனிதர்க்குந் தேவர்க்கும் தேவனுர்க்கும்
 கூறுகிறேன் வேதாந்த மிகுதியப்பா
 குவலையத்திற் சித்தாந்தஞ் சொல்லக்கேளு
 மாறுகிற கலையல்லோ சித்தாந்தமாச்சு
 மானிலத்தி லயன்மாலும் பிரமாவாச்சே.

(107)

பிரமமென்ற பிரமனுக்குத் தொழிலைச்சொல்லும்
 பிரபலன் மாகதாக்குத் தொழிலைச்சொல்லும்
 கரும்மென்ற காரியம் காழிலைச்சொல்லும்
 கருவாயின் கருதனுக்குச் சொல்லவேணும்

தருமமென்ற சாதிபல பெயரைச்சொல்லும்
தனைத்தமனு வாரூதனை வகுத்துச்சொல்லும்
மருமமென்ற மயக்கத்தை யெனக்குக்காட்டும்
மார்க்கமென்ற வழிபாடு வகுத்துமுலம்.

(108)

மூலத்தி லறிவுதனைக் காட்டவேணும்
கொழிதனிலெட் டாகநின்ற பேரைச்சொல்லும்
தொகுத்திடவே தொல்புவியில் தொந்திய்யோடு
துயரடைந்த மனுக்களுட தொழிசைச்சொல்லும்
விதித்திட்ட விதிவசத்தை யெனக்குச்சொல்லும்
விமலனென்ற வேளாளன் தனக்குமுலம்
கதித்திடவே பெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
கலைநான்கா யோடுகின்ற கடவுள்தானே.

(109)

தானென்ற கருமறைப்பாய்ச் சொல்லவேண்டாம்
தாதருட வம்சத்தின் தொழிலும்பேரும்
ஊனென்ற ஊர்மகனார் மார்க்கஞ்சொல்லும்
உத்தவர்க னுறவான விபரஞ்சொல்லும்
ஃனென்ற மன்னுடையான் திருக்கைப்பேரும்
மங்கலவன் கத்தியொடு கிண்ணப்பேரும்
தேனென்ற சிரசுக்கு முனைக்குஞ்சொல்லும்
தெளிவான யென்குருவே சாமிநாதா.

(110)

நாதனென்ற நாதனுட நாமமாச்ச
நல்கெதி யானவளே நடுவுமாச்ச
போதனென்ற போதமடா தியானமாச்ச
போக்கரியா ருலகத்தில் பொய்கள்பேசி
வூதமென்ற வாதமதிற் சிக்கிராய
வைத்தார்காண் மானிலத்தில் வரிசையாக
பேதகமாய் முழக்கமிட்ட பொருள்தானப்பா
பேருலகிற் சிவனுமையாள் தானுமாச்சே.

(111)

ஆச்சடா அருவுருவோர் தொழிலைக்கேளு
அனுதினமும் மறவாமற் பூஜைசெய்வோன்
பேச்சடா பேசுவார்கள் பெருமையாளர்
பெருமையென்ற வாலையைப்பூ சித்தபேர்கள்
வாச்சடா யலஜாதி பொருளைக்கேளு
வையகமாம் பூயியது தெய்வமாச்ச
காச்சடா முகிலேழும் யேழுஜாதி
கலந்துகின்ற ஒருஜாதி விண்ணுங்கானே.

(112)

ஜாதியென்ற சதுர்குலத்திற் பிறந்தமார்க்கம்
 சதுர்மறையோன் நன்னுக்குள் நாலுமாச்சு
 ஓதிவைத்த பஞ்சகர்த்தா ளைந்துபேரும்
 உறவாளு ராகையினற் பதினெட்டாச்சு
 பாதிமதி தனையணிந்தா ரெனக்குச்சொன்னார்
 பராபரையா ளப்படியே சொன்னுளத்தாள்
 ஆதிபிலே வேளாளன் பிறந்தானப்பா
 அவனிடத்திற் சிவசத்தி பிறந்தாள்பாரே.

(113)

ஆத்தானைக் கண்டாலே யெல்லாங்காணும்
 ஆதிவஸ்து அனுதிவஸ்து அவளையாச்சு
 பார்த்தாலே பரிகாரி கண்ணிசத்தி
 பரிந்தசத்தி பிரமமடா பரிந்தகேளு
 தோற்றுதற்கு யெதிரிருந்தோன் தெய்வமாச்சு
 தொழிலாளி கைவிரலோ சொல்லக்கேளு
 பார்த்தவற்கு அஞ்சதலை நாகமாச்சு
 பரிவாக அவர்களுட தெய்வந்தானே.

(114)

தேய்வமென்ற பாவைபண்ணுங் குசவனுக்குத்
 தெரிவையடா ஆதிமூலத் தெளிந்துபாரு
 பையிரவந் தனையணிந்த பரமனாரும்
 பரநுலகைப் படைக்கவல்லோ திருக்கையானார்
 கைதனிலே பிடித்தகம்பு விஷ்ணுவானார்
 கதித்தநவக் கிரகம்நவ பாண்டமாச்சு
 மேதினியி லவன்குலமே பிரமமாச்சு
 விண்ணோர்போற் றுங்கடவுள் பரமுமாச்சே.

(115)

பீர்மமென்ற திராசமுனை சுளிநையாச்சு
 பெலமான குருக்களவன் பேரைக்கேளு
 தர்மமென்ற தர்மமடா சிவமதாச்சு
 தனைத்தோங்கு மிடமதுவு மதுவேயாச்சு
 கர்மமென்ற கர்மவினை தன்னைப்போக்கக்
 கவராக நாகமதை யெட்டும்சேர்த்து
 தர்மமென்ற திராசினுட பலகைகேளு
 தரணிதனில் விண்மண்ரெண் டாச்சுபாரே.

(116)

பாரப்பா குருபதத்தை யின்னங்காரு
 பராபரையா ளெந்தனக்குப் பகர்ந்தவார்த்தை
 ஆரப்பா ளனைப்போலே சொல்லப்போறார்
 ஆமிந்த றூல்முன்னுற் முவெட்டுக்குள்

காரப்பா குருபதத்தைப் பனிரெண்டாண்டு
கருணையுடன் கைகொடுத்தாற் கண்டதேரு
சேரப்பா சிவதவத்திற் சேருசேரு
ஜெகஜ்ஜால வித்தையெல்லா மிதற்குள்ளாச்சே. (117)

ஆச்சென்ற பலகையது ஆதாரமாச்ச
அப்பனே யென்மகனே புலத்தியாரீ
காச்சென்ற கனிவறிந்து கண்ணைமுடிக்க
கயிலாச பதிகண்டா லெல்லாங்காணும்
பேச்சென்ற உபதேச மறியவேணும்
பேதையுட மாயைதனை யகற்றவேணும்
மூச்சென்ற மூச்சறிந்து தாயைப்போற்றி
முழுதுமே கண்டறிந்தால் சித்தனாமே. (118)

சித்தான சித்ததுவை யெனக்குக்காட்டும்
ஜெகத்திலே ராகம்பதி னெட்டுங்காட்டும்
மூத்தான குளவியம்மி முதலுங்காட்டும்
மூர்த்தியாய் நின்றதொரு நிலையுங்காட்டும்
வித்தான ரூபமது யெனக்குக்காட்டும்,
விதவிதமாம் லோகமது பேரைச்சொல்லும்
ஈர்த்தாவே யென்குருவே சாமிநாதா
காலில்வீழ்ந் தேன்கருணை புரிவீர்தானே. (119)

தானென்ற புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
தாரணியல் விண்ணுமண்ணுஞ் சித்துமாகும்
மோனரா கத்தெழுத்து பத்துமெட்டும்
மோதகமாவ் குளவியது மொழிந்தேனீஷன்
பானென்ற அம்மியடா ரூபஞ்சத்தி
பதிவிரதை தனைக்கண்டால் பாவம்போகும்
ஆனென்ற நவலோகந் தன்னைக்கேளு
ஆதியாய் நின்றநவ லோகந்தானே. (120)

தானென்ற பவம்நீக்கிச் சொர்க்கமீயும்
தற்பரா னந்தமே சாமிநாதா
மானென்ற விழிநாகம் பெயரைச்சொல்லும்
மகுடியென்ற சுரைக்காயின் பெயரைச்சொல்லும்
தேனென்ற ராகமுத லெனக்குச்சொல்லும்
தெய்வமாஞ் சோதியெனுந் தெய்வத்துக்கு
பானென்ற பலவிருது பூண்டதேது
புணிகள்செய்யுங் கன்னியுட பேர்சொல்வீரே. (121)

சென்னமொழி தவறாத சுந்தரமேஅய்யா
 ஜோதியென்றால் சொல்வதற்கு நாவுமுண்டோ
 பன்னாகந் தனையாட்டப் பிறந்தாரீசன்
 பாருலகில் மூத்தவளே கன்னியாச்சு
 என்னொரு மவரிடத்தி லிருந்தகன்னி
 எழிதான சாமரையா ளென்பார்பாரில்
 கண்ணுன மகுடியடா கண்டுபாரு
 கனத்தமால் குடியிருப்பு யென்றுசொல்லே.

(122)

யென்றுயெந்தன் நுல்பார்த்து யியம்பவேணும்
 யெழிதான நாகமது யிரையோனாச்சு
 கண்டுவந்த பலவிருதங் கம்பளமேயாச்சு
 கைகைவாழ்சனதி லொருவனாச்சு
 பண்ணுரைத்த சத்தமடா ரீங்காரமாச்சு
 பாருலகில் சிகரமடா யெழுத்ததாச்சு
 கொண்டுவிந்து வைத்தவர்கள் சூலதெய்வமாச்சு
 கோபாலர் தனக்குமவர் பிள்ளையாமே.

(123)

பிள்ளையென்ற கல்லுளியின் பெயரைச்சொல்லும்
 யிரபலமா யிருக்குகின்ற பெயரைச்சொல்லும்
 தள்ளையென்ற தனுவுபல பெயரைச்சொல்லும்
 தற்கயிட்டுத் தலையுடைக்கும் வகையைச்சொல்லும்
 பிள்ளையென்ற ஆடதுபோற் கூடல்சொல்லும்
 புகழ்ந்துவினை யாடுகின்ற பாட்டுஞ்சொல்லும்
 யெல்லையென்றா லிருப்பதுவு மெனக்குக்காட்டுங்
 யியல்பாகக் கண்கண்ட குருவேஅய்யா.

(124)

குருவென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
 சூலமகனே புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 மருவொன்று மில்லாதான் கல்லுளியனாச்சு
 மகத்தான சத்தியடா மடுதலாச்சு
 கருவொன்று மில்லைகர்த்தன் வேறேயில்லை
 காசினியி லவரவரே தெய்வமப்பா
 அருடருவாய் நின்றவனைத் தியானம்பண்ணி
 அவரவர்க ளப்பாலே அறிந்துபாரே.

(125)

அறிந்துபா ரென்றெனக்குச் சொல்லவந்த
 அய்யனே யின்னமொன்று அருளக்கேளு
 தெரிந்துகொள்ள யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 தெய்வதல மாயிரத்தெட் டுரைக்கவேணும்

பரிந்துமே நின்றதொரு எழுத்தமென்ன
பிசகாமல் நின்றெழுத்து நிறமுமென்ன
பரிந்துமே பெய்தனுக்குப் பகாவேணும்
பரசமைய மாறுக்குள் ளிருந்தநாதர்.

(126)

நாதனு யிரத்தெட்டி ளிருந்தநாதன்
நல்வினையுந் தீவினையுங் கண்டநாதன்
வேதமென்ற கடலுக்குள் ளிருந்தமூர்த்தி
வெளிவொளியாம் பாவெளிக்கு ளிருந்தநாதன்
மாதனென்று ஒருவனு யிருந்தனாதன்
மணியான மாசிலா மணிதானப்பா
பாதனென்றால் பாருலகம் படைத்தயீசன்
பண்பான மூலமடா பரிந்துபாரே.

(127)

பரிந்துபா ரென்றுசொன்ன குருவேசுடமி
பாருலகில் சதர்மறைகள் வேறுமுண்டோ
அரிந்துபார் நம்முள்ளே ஐவருண்டானால்
அவர்களல்லால் தெய்வமது வேறுமுண்டோ
பரிந்துமே பார்த்தெனக்குப் பகுத்துச்சொல்லும்
பாமகுரு தேசிகனே படியாருக்குத்
தெரிந்துமிக நடப்பதற்குத் தெளிவுகாட்டும்
தேசிகனே பென்குருவே தெட்சணயா.

(128)

தெச்சனத்தி ளிருந்தவர்க்கு வகுத்தரீசன்
தெரிவித்த படியுனக்குச் சொல்லக்கேளு
பச்சமில்லாப் பேர்களுக்குப் பகாவேண்டாம்
பரியாச மென்றோர்க்குப் பாழ்நாகங்கிட்டும்
அச்சமில்லா ஆயிபதம் பணிந்தபேர்க்கு
அம்புலியைத் தரித்தசிவ னருளேகாணும்
நச்சரவ மணிந்தசிவ னெனக்குச்சொன்னார்
நல்லவழி யிததானும் நடந்துபாரே.

(129)

பாருமென்று பெய்தனக்குப் பகர்ந்தசாமி
பார்க்கிரந்த மேமுலகூழ் பாடினாயார்
காருமென்று சொல்வதற்கு விபரமென்ன
கைவிட்ட சூத்திரத்தின் விபரமென்ன
சேருமென்ற செந்தமிழ் பேருமென்ன
ஜெகதலத்தில் ரெண்டான விபரமென்ன
ஊருமென்று பெய்தனக்குச் சொல்லவந்த
உண்மைதனை படியார்க்குக் காட்டுவீரே.

(130)

காட்டுவீ ரென்றுசொன்ன புலத்தியாகேள்
 கருமறைப்பாய்ச் சொல்லவில்லை யிந்தநூலை
 பார்த்திடீர் பெருநூலில் பகர்ந்தவார்த்தை
 பராபரையா ளங்குசமுந் தொடுசாமுங்கட
 ஆத்திடி ரண்டமதின் வழக்கம்பார்த்து
 அப்பரமே சட்டைமுனி தற்கம்பார்த்து
 காத்திடுவீர் ஞானகுரு பதத்திலேதான்
 கனிந்துமிக யிருத்திடுவீர் பனிரெண்டாண்டே. (131)

ஆண்டியென ரெண்டதுவு மடுத்துக்கார்த்தால்
 அப்பவல்லோ அதிசயங்க ளெல்லாங்காணும்
 தீண்டாத பேர்களுடன் சொல்லவேண்டாம்
 தீர்புரையாள் பூஜையிலே திரமாய்க்கீழ்
 வேண்டாத சீஷர்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
 வெளியிலே பென்னுடைக் காட்டவேண்டாம்
 பூண்டாசை கொண்டவர்க்கு பென்னுலியீர்தால்
 புழுத்துமே சாகவென்று வித்தூலியே. (132)

ஈயாதே பென்றுசொன்ன குருவேசாயி
 யிப்புலியீ னியல்புசொன்னேன் சமயமாதும்
 காயாதே கனிபழுத்த வாருசொல்லும்
 கர்மவினை யானதொரு விபாஞ்சொல்லும்
 பொய்யாத சத்தமேக மேழுஞ்சொல்லும்
 புகழ்ந்தகரு விசுளுடைப விபரமோதும்
 மய்யாத குகரதேவர் வாழ்க்கையோதும்
 மண்டலத்தில் பிரமமென்ற நிலையைக்காட்டும். (133)

காட்டுதற்கு யின்னமொன்று கருதக்கேளு
 கர்மவினை யுடனொற்ற கர்த்தன்கூறும்
 மாட்டுமே லேறிவரு மார்க்கமென்ன
 மங்கையிட பாகம்வைத்த விபரமென்ன
 தேட்டிமையா நெந்தனுக்குச் செப்பவேணும்
 தெளிவான அறுசுறயம் பெயரைச்சொல்லும்
 நாட்டிலே கீர்த்திபெற்ற பெயம்பிரானே
 நன்றாக பெந்தனக்கு நடத்துவீரே. (134)

நடத்தவே யின்னமொன்று செல்லக்கேளு
 நற்பணிக ளாபரண நடக்கைசொல்லும்
 நடத்தவே காலடியி லிட்டதண்டை
 கதித்தவிரல் மோதிரத்தின் பெயருஞ்சொல்லும்

படைத்தபணம் பொன்வெள்ளி பேர்தானென்
பாருலக மதினாலே தனைத்ததேது
அடைத்ததொரு காரியங்க ளார்தானப்பா
ஆதிவஸ்து வேபெனக்கு அருள்செய்விரே.

(135)

அறிவிப்பீ ரெனவுரைத்த புலத்தியனே அய்யா
ஆனந்தத் தாண்டவனு ரெனக்குச்சொன்னார்
தெரிவித்த அறுசமயம் தெளிவாய்க்கேரு
தேசத்தில் சமயமதிற் சைவமொன்றும்
மருவிப்பார் மாயனுட சமையமொன்றும்
மகத்தான சமனூர்கள் சமயமொன்றும்
பருவிப்பார் மகமதியர் சமயமொன்றே
பலகாலம் நின்றவீர சைவமொன்றே.

(136)

சமயமென்றால் நால்சமயம் ஆறுமாச்ச
சார்பான பிறச்சமைய மெனக்குச்சொல்லும்
அமையமென்ற தெவ்வாறு மெனக்குச்சொல்லும்
அகிலமேல் மெய்யுமேகப் பெயருஞ்சொல்லும்
தமையகினன்ற பெயரெனக்குச் சொல்லவேதும்
தாணிதனி லெங்கேதா னிறுந்தரய்யா
யிமையமென்று லிகபரம் மெனக்குச்சொல்லும்
யிருப்பவர்க ளீறந்தவுகை யியம்புவீரே.

(137)

யியம்புமென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகேள்
மெதிரேகின் றார்மாரன் தமையனாச்ச
பாம்பனையில் பள்ளிகொண்டோ நெருவனுச்ச
பலபேருங் கொண்டாடு மாரியாச்ச
காம்பனைய மலைமார்பு தனுமமாச்ச
கதிர்மின்ன லிடிதாளி ஆழிவையேழும்
சாம்பனையே தொழுதலுர்க்குக் கிட்டுமல்லால்
சமயமென்ற பிறசமய மாறுங்கேளே.

(138)

கேளப்பர் புலத்தியனே மகனே அய்யா
கெடியான துர்க்கையடா சக்காதேவி
வேளப்பா மெரித்தகிவ னெனக்குச்சொன்னார்
வேதஅயன் பச்சைமாறி யூனாள்பா
நாள்ப்பா செயவீர பத்திரனேதி
நலகான சமயமாறு மாச்சதப்பா
தேளப்பா கொட்டும்விஷம் போலேநூலும்
தெளிவாக உங்களுக்குச் சொன்னேன்மைந்தா.

(139)

மைத்தனே யென்மகனே புலத்தியனே அய்பா
 மதிக்கெட்ட மூடரிடஞ் சொல்லவேண்டாம்
 சுந்தரம்போல ஞானவெளி கண்டுநீயும்
 சுகம்பெறவே வேணுமென்றால் சொல்லக்கேளு
 கத்தனையே என்னுளு மறக்கவேண்டாம்
 கழுதையென்ற மூடரிடஞ் சேரவேண்டாம்
 அந்தரத்தைக் கைகாட்டும் அசடுருக்கு
 ஆதிதூல் தற்கமடா யீயவேண்டாம்.

(140)

நயர்த மூடரிடஞ் சேரவேண்டாம்
 யிகபரங் கிட்டபூது சொன்னேனப்பா
 கயாரது கனிபழுத்த வாறுஞ்சொன்னேன்
 கனியாகிக் கிழ்விநூந்த வாறுஞ்சொன்னேன்
 பேயாத மாரியுட பெயருஞ்சொன்னேன்
 புகழ்பெரிய வேளாளன் விபரஞ்சொன்னேன்
 ஓயாம லுலகரிடஞ் சொல்லவேண்டாம்
 உயர்ந்துகின்ற சதாசிவத்தி னெழுத்தைப்பத்தே.

(141)

பத்தென்று சோன்னகும்ப முனியே அய்பா
 பாமருரு தேசிகனே சொல்லக்கேளீர்
 வித்தென்று சொல்வதற்குப் பெயர்தானேது
 விதமான வாசனைக் ளறிந்துஉறும்
 யத்தென்ற வாசியுடன் கலந்தகாமன்
 உயிர்விளையில் லாவிபரம் பகரவேணும்
 முத்தென்ற நவமணிக்கு வித்தே அய்பா
 முதல்வனே யென்குருவே சொல்லவேணும்.

(142)

வேணுமென்று கேட்கவந்த கைந்தாகேளு
 வேருக்குள் நின்றவனே கர்த்தனப்பா
 காணுமென்ற வாசனைகள் கற்பமப்பா
 கலந்துகின்ற மாபுனடா காணுகாணு
 பாலுவென்ற பூண்டதிலே விளைவுண்டப்பா
 புகார்திட்டேன் வயித்தியத்திற் பாருயாரு
 தாலுவென்ற வானத்தி விருந்தவித்து
 தாணிதனில் நவமணியா யமர்ந்தவாரே.

(143)

வானேன்று ஜனங்களுக்கும் வானேவித்து
 வழிபாடு தெரிந்தவர்க்கும் வானேவித்து
 தானென்ற அண்டமதி லவனேவித்து
 தாணிதனி லவனாக யிருந்தவித்து

கடனென்ற ஒளியெல்லா மவனேவித்து
கூறுபஞ்ச கர்த்தருக்கு மவனேவித்து
பாடுனென்ற பரப்பிரம மவனேயாச்சு
பறையென்ற சத்தமடா விண்மண்ணுச்சே (144)

ஆச்சென்ற பிரணவமே பென்குருவே அப்பா
ஆதியென்ற வேதமதை அறிந்துகூறும்
மேச்சென்ற மூலமதி விருப்பதாரு
பேரிகைகள் முழக்கமிட விபரஞ்சொல்லும்
காச்சென்ற பாலதிலே வெண்ணெய்ப்பேது
கடைந்தபின்பு மோரான விபரஞ்சொல்லும்
மூச்சென்ற உலகமது தன்னில்வந்த
மூதுரையின் பயனென்கு மொழிந்திடரே. (145)

மொழியென்று பெய்தனையுங் கேட்கவந்த
முதற்பிள்ளை யானதொரு புதல்வனிகளு
அரியென்ற பெழுத்ததிலே கலந்ததேது
அப்புலிலே தேயுவது கலந்ததெப்போ
பனியான சொல்லக்கே நின்றதெங்கே
புச்சமைய மாறுக்குந் தெய்வமாரு
வழியான தெய்வமெங்கே பிறந்ததெங்கே
வரிசைபெறப் பூஜைசெய்யும் மார்க்கக்காட்டே. (146)

காட்டவே குருவருளைத் காட்டவேணும்
கலந்துநின்ற பூர்ணமே தெய்வமப்பா
மூட்டவே அரியெழுத்துச் சோவிட்டால்
முழுமுட ரென்றல்லோ மொழிவார்பின்பு
வாட்டமில்லாக் குருவருளே வசனமாச்சு
வண்மைதருந் தேவியடா திரேகஞ்சத்தி
பாட்டடா மொழிந்தபடி விளக்குவாயென்
பாட்டைக் குருவென்று பதனம்பண்ணே. (147)

பண்ணென்று உலகதனில் விசுடப்பேரும்
பாரிந்த நாதார்தப் பேருஞ்சொன்னீர்
மண்ணென்றும் மாமென்றும் வருத்தயீசர்
மலைக்குறவர் பூணுகின்ற பிறகின்பேரும்
கண்ணென்று கன்னமிடும் கன்னக்கோதும்
கூடுகளைத் தேகட்டும் விஷிப்பின்பேரும்
பண்ணென்ற பலமணிகள் பூண்டதேது
பலதொழில்கள் பாடுபட்டுத் திவிவாராரே. (148)

ஆரோவென் றெந்தனைக் கேய்வந்த
 அய்யனே புலத்தியனே சொல்லக்கேளீர்
 மாரனென்ற குறவனுட மாயக்கத்து
 மங்களஞ்செய் தன்பான் மூவர்தேவி
 காற்றென்று யிறகதவே பூண்டயீசன்
 காரையின்மே லேறினதைக் காணையோகி
 பேரனென்ற குறவனடா பெண்கள்வித்த
 பேர்வெரிபான் தாய்மாரை பூண்டான்காணே. (149)

காணென்று பெய்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 கண்ணுதலே பெண்குருவே கருத்தகேளீர்
 வீடுனுன்றுக் பேசாமல் வீளங்கவேணும்
 விதமான வாலையார் மணிகளாரு
 காதினென்ற வலைக்குள்கித்குக் கயல்களெல்லாம்
 'கற்பதரு வான துவே மெய்கதாரு
 மாரனென்ற மான்தனக்குக் கன்னிசூத்தி
 உதிமோசஞ் செய்தவகை வகுத்திடரே. (150)

வகுத்திட ரென்றுசொன்ன புலத்தியன்கேள்
 வலையான மாயனடா வலையையீசி
 தகுத்திடவே முடிந்துவைத்தார் தானிதன்னில்
 தனியான மணிகுழைத் தேவாசன்
 அகத்திடவே உன்னுள்ளே கருவியப்பா
 ஆறுபத்து மாறுநுக் கயர்களாச்சு
 பகத்திடவே வலைவீசும் வலையனுப்பா
 பாரளந்த மாயனென்று ககரலாமே. (151)

பகராதே ஒருவருக்கும் மிந்தவார்த்தை
 பாணனுட வாழ்க்கையது பகரக்கேளு
 கதாராதே ஊடேயடா தித்தித்தங்கக்
 கைப்பிடித்துத் தட்டுதலே கண்ணனாகும்
 அதாராதே நீண்டதொரு பாணதாந்நும்
 ஆதியடா சங்கீத மறிந்துபாரு
 சிதாராதே நின்றதுவுக் கணைசனம்பா
 தேசத்தில் கண்ணனுட கூத்திதூச்சே. (152)

கூத்தென்று பெய்கனுக்குக் கூறவந்த
 குருபரனே யினனமுந்தான் கூறக்கேளீர்
 மாத்தொன்று மில்லையப்பா மரத்திலேதான்
 மாயனின்ற மரமேது வகுத்துச்சொல்லும்

பாத்தொன்று மில்லாத யிலையிலேதான்
பத்தினியாள் சூடியிருந்த யிலையெக்காட்டும்
சாத்தொன்று மானயிலை யதனைக்காட்டும்
சதுரான மூலமதைச் சொல்லுவீரே.

(153)

சொல்லென்று யெந்தனையுங் கேட்கவந்த
சொற்பெரிய புலத்தியனே விளம்பக்கேளு
பல்லென்ற பலவிஷங்க ளெல்லாந்தீர்க்கப்
பார்தனிலே பரவேம்பாய்ப் பிறந்தாளாத்தாள்
கல்லென்ற சிலையாகி மூல்மாச்சு
கதித்தயிலை யாணாகும் கண்டுபாரு
பல்லென்று சேர்த்ததுவே பெண்ணானாகும்
பருமூல மாவிருந்து பாணப்பேற்றே.

(154)

போற்றவே யின்னமொன்று கேளுகேளு
பொருமையுள்ள ஆலையத்தில் மணக்கள்குழந்து
சாற்றவே கைதட்டிச் சேவைசெய்யும்
தாட்டிமையை யின்னதென்று காட்டவேணும்
காத்தவே கனிவைத்து பெடுப்பதேது
கனியிதற்கு ளாகவையுங் காட்டவேணும்
பூத்தவே புதுமைகளைச் சொல்லவேணும்
புதுமையுள்ள கனியின்பேர் புகழ்ந்திரே.

(155)

கனியான கனியல்லோ வசியஞ்சித்தி
காசினியோர் மனக்காட்சி கையைத்தட்டல்
பினியான பினியதுவுந் தீரவப்பா
பேயான மனக்கவடு திறமதப்பா
மணியான வித்தல்லோ சுகாமாச்சு
மந்திரத்தால் நின்றதட அகாமாச்சு
தனியான சடாட்சரமோ டாறுமைந்தந்
தயாசக்தி யிலுமிச்சம் பழமுமாச்சே.

(156)

பழமான பழமதிலே விதைதானாகு
பதியிருந்த மூலமதில் தெய்வமாரு
கழமான நிஷ்களத்தில் தெய்வமாரு
கலந்துநின்ற நிணங்கனின் பெயரைச்சொல்லும்
சுழமான சுகாஞ்சம் சாரமாரு
சஞ்சலத்தை பூட்டுத்த தீயமாரு
தலமான தலந்தனிலே சமுசாரஞ்செய்யும்
சட்டமதை யின்னதென்று சாற்றுவிநே

(157)

சாத்தவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளீர்
 சதுரான ஐம்பூதம் மதுக்குண்டாமோ
 மாத்தவே கருவிகளு மதுக்குண்டாமோ
 மறைநான்கு மேதுகின்ற மனைவியாமோ
 பரத்தவே ரகலுமடா வேறேனானம்
 பராபரையாள் தனக்குமது பணிகளாமே
 ஆத்தவே னீருமன மதுக்குண்டாமோ
 ஐந்தெழுத்து மூன்றெழுத்து மதுக்குள்காட்டும். (158)

காட்டுமென்று பெந்தனையுங் கேட்கவந்த
 காதல்கொண்ட புலத்தியனே சொல்லக்கேளீர்
 காட்டுமே லேறுமந்த யீசன்சொன்னார்
 மறைநான்கு மதில்கரம்பு மாகும்பாரா
 யேட்டெழுத்து பென்றுசொன்ன வாருநானும்
 இலுமிச்சம் பழந்தனக்குச் சொல்லுவார்கள்
 பாட்டிலே பலவிதமாய்ச் சொல்லுவார்கள்
 பழிகாரப் படுகுழியில் தள்வார்களுணே. (159)

காணவே தேவிதனைக் காணவேணும்
 கதிர்சாய்கை மதிசாய்கை யறிவவேணும்
 பூணவே வண்ணிரை பூணவேணும்
 புதுமையுள்ள வேதார்த்தம் கற்கவேணும்
 பேணவே பெண்டிரைத் தள்ளவேணும்
 பேசுகிற மந்திரத்தைக் காணவேணும்
 மானமில்லார்க் கென்னுனைக் காட்டவேண்டாம்
 மரியாதை யில்லார்தன் னுறவைத்துதள்ளே. (160)

தள்ளென்று பெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 தானுவே பென்னுருவே போற்றிப்போற்றி
 களீரென்று சொல்லவந்த பெயர்தானென்ன
 கள்குடிக்கு மாந்தரவர் பெயருமென
 நில்லென்ற மாமேது மாத்தின்பேரும்
 நிலவரமாய்ப் பூச்சிலும் சாணன்பேரும்
 தள்ளென்று தள்ளுகின்ற தள்ளுவானும்
 சாதிக்கும் பலதிற்கும் பகருவீரே. (161)

பகருமென்று பெந்தனையே கேட்கவந்த
 பத்தியுள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
 மகாமென்ற கொடியிருக்கு மாரன்களஞ்
 ஞாமேறஞ் சாணனே மந்திமந்தி

அகாமென்ற எழுத்தாலே அதக்டலாச்ச
அவனடிக்கு மடியல்லோ வாயுவாச்ச
சிகாமென்ற கோபுரத்தி லாமெந்தி
சிகாமடா அகாமுத்தல் தெளிந்துகாணே. (162)

தெள்வான லிங்கத்துள் ளிருந்தவல்லி
தேசத்தில் விசமதிகள் கவர்த்ததேது
பழிபாவச் தீர்க்கவந்த பரையின்மூலம்
பாரிலே பிதுவிபரம் பகாவேணும்
வழியறிந்து நடந்துகா ணேன்காணுத
வலக்காடு காத்தவபி ரவனூர்பெயரும்
சலியாமற் குமித்தபோர் விதைவராய்பா
சச்சிதா னந்தவெள்ளச் சாமிநாதா. (163)

வெள்ளமென்ற பேரின்பம் கற்பேர்க்கு
மேலான புலத்தியனே விளம்பக்கேளு
கள்ளமென்ற மார்னுட அடிமூலம்ப்பா
காலகண்டி நீலிண ளிருந்தாளப்பா
மெள்ளவே வழிமறித்தான் கணேசனாகி
மேலான மசானமடா ருத்திரன்காவல்
அல்லல்வினை தீர்க்கவல்லோ அய்யர்தாமும்
ஆதிவித்து வினைவாகி யிருந்தார்காணே. (164)

காணவே யென்குருவே கருதக்கேளீர்
கைபார்க்கும் பண்டிதனூர் கயர்தானுரு
பூணவே நால்வாசல் வீடாருக்கு
புதுமையுள்ள வாசல்நா ளிருந்தோராகு
தோணவே அவர்களுட் வாசல்தன்னில்
தொழில்செய்யுந் தொழிலாளி நால்வாரு
நாணவே பவர்தனக்கு வெட்கமேது
நாணயத்திஷ் தோற்றமேது கேட்கச்சொல்லும். (165)

கேளென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகேள்
கெழ்பிர மானதொரு யிசனும்
தனிப்பாகச் சொன்னதொரு வைத்தியம்ப்பா
கட்டிசின்ற பாசமடா கயாதாகும்
பழிப்பான் நால்வாசல் விட்டுப்பேரும்
பரையான வேதமடா பரிந்துபாரு
வழிபாடு கண்டறிந்தா லவனேவேதம்
வகையான வீடல்லோ பேதனமாச்சே. (166)

பேதனத்தி னெழுத்தல்லோ பேசக்கேளு
 பேர்பெறவே யெட்டெழுத்து மெட்டுங்கடி
 பேதனத்தால் வலம்புரியாய்ச் சுத்தியல்லோ
 பெருகையுள்ள கயராச்சு பேசக்கேளு
 பேதனத்தாற் கெலிப்புடனே தோப்புமாச்சு
 பேசரிய நிறமல்லோ பேசக்கேளு
 பேதனத்தால் நாலுமொன்று ஐந்துமாச்சு
 பேசுகிறேன் சொல்கேட்டால் நன்றுபேசே. (167)

பேசுவந்த யென்குருவே சாமிநாதா
 பேரின்பங் கற்றவர்க்கு வேணுமோசொல்
 வாசவனும் கேசவனு மதிலேயுண்டோ
 வர்னமென்ற ஐந்துவர்ன மதிலேயுண்டோ
 பாசுமெனும் பரப்பிரம் மதிலேயுண்டோ
 யஸநாளு மாசுகேற தெளிவுமுண்டோ
 மோசமென்ற தொழிலதுவு மதிலேயுண்டோ
 மொய்குழலார் தன்மாய்கை யுண்டோசொல்லே. (168)

சொல்லென்ற பெய்தனையே கேட்கவந்த
 சொற்பெரிய புலத்தியனே கேளுகேளு
 கல்லென்ற சத்தமடா அதிலேயுண்டு
 காமியென்ற பெண்ணுமடா அதிலேயுண்டு
 யல்லென்ற பலபாஷை யதிலேயுண்டு
 பழிகார ராடுகின்ற ஆட்டம்பாரு
 வில்லென்ற வேலவனு ராமொட்டம்
 வேதாந்திக் கும்பிறமை தீர்க்கும்பாரே. (169)

பராபரமே யென்குருவே பணியக்கேளு
 பார்த்தகிலை சதுரங்கம் வந்ததேது
 சராசரமாய்ச் சதுர்மாத ரிருப்பதேது
 சுகடையுடன் காலாளும் வந்ததேது
 கிராமயமாய் நின்றவன்போற் காயுமேது
 கிதிபான யானையுடன் குதிரையேது
 தராதாமாய்ப் புரதாளம் வகுப்பதேது
 தனித்தனியா யெந்தனக்கு உரைசொல்வீரே. (170)

சொல்லுவீ ரென்றுசொன்ன பின்னாய்கேளு
 சொற்பெரிய சதுரங்க விபரத்தனை
 நல்லுறவா யாடுகின்ற தொழிலைக்கேளு
 நமனெருதன் நாராயண நெருத்தனப்பா

வெல்லுதற்குச் சதூங்கம் சேனையப்பா
வேதனுடன் ருத்திரனு மனேஷனுச்ச
அல்லுவே அறுபத்து நாலுசித்தம்
ஆடுகிற தொழிலாளி யாவோனே.

(171)

ஆடவே திருக்கூத்து ஆடவேணும்
அம்பலத்தி லகமடக்கி நிற்கவேணும்
பாடவே பராபரையைப் பாடவேணும்
பத்தியுட னெருமலரைக் கொப்பவேணும்
நாடவே சிவன்பதத்தை நாடவேணும்
நன்மையுட னோர்மனதாய்க் கூடவேணும்
கூடவே குருசுதத்தைக் கூடவேணும்
குருவினுட அருளாலே காணுவாயே.

(172)

காணுமென்று பெய்தனக்குச் சொல்லிவந்த
கண்ணுதலே பென்குருவே சொல்லக்கேளு
தோணுமென்று தோணுகிற தோற்றஞ்சொல்லும்
தொல்புயியிற் பருவமென்ற மார்க்கஞ்சொல்லும்
ஆனென்றும் பெண்ணென்றும் திரிவதேது
ஆகாசத் தன்னிலவர் வாழ்வதேது
பூணுமென்ற பூணார் தன்னிலாரு
புருஷனென்றும் பெண்டென்ற புதுமைகாட்டே.

(173)

காட்டுமென்று பெய்தனைக் கேட்கவந்த
கருத்துள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
நாட்டுமென்று நாட்டிவைத்த உலகுதன்னில்
நல்லினைக்குந் தீவினைக்கு மவரோயாவார்
பூட்டென்றந் தாயவளு மவரோயாவார்
புகழான சற்குருவு மவரோயாவார்
பாட்டென்றும் படிப்பென்று மவரோயாவார்
பரியாசம் போலல்லோ பகர்ந்தேன்பாரே.

(174)

பார்ப்பா யின்னமொன்று பகர்க்கேளு
பராபரைக்கு உறக்கமில்லை பசியுமில்லை
ஆர்ப்பர் பெண்ணுல்போற் சொல்லப்போரு
அய்யருக்கு மப்படியே யாகும்பாரு
கார்ப்பா குருவருளாற் காணவேணும்
கருத்துலே காண்பதல்லால் காணப்போமோ
சார்ப்பா ஆசானைச் சார்ந்துகாரு
சார்ந்திட்டு பெய்தனுக்குச் சொல்லுகிடு.

(175)

சொல்லவே செஞுவாகச் சொல்லவந்திர்
 சொற்பெரிய தாபரத்தில் பெரிதுசொல்லும்
 வல்லார்க்கு வல்லவனு யிருந்ததாரு
 வடிவான பெண்மாய்கை மயக்கங்காட்டும்
 அல்லவர்க்குத் தெய்வமென்று யிருந்தபின்பு
 யாவருக்கும் வெவ்வேறுய்ப் பிரித்ததேது
 யல்லவர்கள் பலவிதமாய்த் தியானமேது
 பலபாஷை பதினெட்டும் வந்ததேதே.

(176)

வந்தவித மின்னதிதன்று புகலக்கேளு
 வல்லவனு யிருந்தசதா சிவனுமப்பா
 விந்தமதிற் பள்ளிகொண்டான் தன்னுலம்பா
 விதமான மாய்கையடா விரும்பிப்பாரு
 அந்தருள்ள ஆணை யிருந்தயீஷன்
 அருமையுள்ள பெண்மாலா யிருந்தாரப்பா
 சந்தமுடன் தாபரமா மாசுவேம்புந்
 தனித்தனியே நின்றாக்காற் றர்மயில்லை.

(177)

தருமமல்ல வென்றுரைத்த தாணுவேகேள்
 தாசனியிற் காவிபென்ற வஸ்திரமாரு
 கருமமெல்லாந் தீர்த்தசிவ லாலைபாரு
 கருத்துடனே சந்தனங்கள் புஷ்பமென்ன
 வருமமெல்லா மதில்வயித்திய மார்க்கமென்ன
 வாலேசன்னி யாசமென்றால் நிற்காதென்ன
 நிருமலம தாய்நிறைந்து திரிவடுதென்ன
 நீதியுட் னெந்தனுக்கு நிலைசொல்லீரே.

(178)

சொல்லுவி னென்றுமென்னைக் கேட்கவந்த
 சந்தாமே சொல்லுகிறேன் கேளுகேளு
 அல்லலற நின்றதொரு ஆத்தாளப்பா
 அம்பலத்தான் தனக்கியந்தான் யாருபாரு
 கல்லுறவே கற்பதற்குக் கையில்மாலை
 களாகண்டன் கண்டமடா கண்பொரு
 சொல்லுறவே சொல்வதற்குச் சோதியான
 சொற்பெரிய சந்தனமு மாளுள்பாரே.

(179)

பாரேநீ யென்றுசொன்ன குருவேஅய்பா
 ஈகருவே னின்னமுந்தான் பகரக்கேளும்
 ஆரென்ன தேட்டாலு மவர்தானென்றீர்
 ஐந்தெழுத்து மெட்டெழுத்து மவர்தானுமோ

பாரேநீ சொன்னதெல்லாம் பருந்துபாரு
பராபரையா ளென்னுச்சி யிருந்தமார்க்கம்
சேரேநீ யென்றுசொன்னீர் சேர்த்துப்பார்த்தால்
ஜெகசாலக் கூத்தாக யிருந்தாளாத்தான். (180)

ஆத்தானைப் பூஜைபண்ண விபாஞ்சொல்லும்
அம்பலத்தான் தனைக்காண மார்க்கஞ்சொல்லும்
பார்த்தாலோ சிறுபெண்ணு ளென்றுசொன்னீர்
பக்குவத்தை யின்னதென்று பகாவேணும்
சேர்த்தாலோ சிவனுமையுஞ் சேர்க்கச்சொன்னீர்
ஜெகமாய்கை யென்றதெல்லாம் தள்ளச்சொன்னீர்
பார்த்தாலோ முப்புரத்தைத் தீயதாகப்
பார்க்கவதை யின்னதென்று வசனிப்பிரே. (181)

வசனிக்க வேணுமென்று கேட்கவந்த
வணக்கமுள்ள புலத்தியனே சொல்லக்கேளு
வசனித்த சத்தமெல்லாம் வாயுவாச்ச
வழிகாணக் கோபமெல்லா மக்கினியேயாச்ச
வசனித்த அப்பல்லோ கெருவமாச்ச
வணக்கின்ற தொழிலெல்லாம் பிருதிவாச்ச
வசனித்த ஆகாச மழகுமாச்ச
வழிமுன்னே சொன்னதற்கு விபாங்கானே. (182)

கானென்று சொல்லவந்த சாமிநாதா
காரணமாஞ் சற்குருவே அய்யாஅய்யா
ஊனென்று முறக்கமென்றுஞ் சொல்வதென்ன
உண்மைகுடி தெய்வமென்று உரைப்பதென்ன
மாடுனென்ற விழியானைப் பிடித்தாலையா
மத்தைதனி லேவைத்துப் பார்ப்பதென்ன
வேனென்ற மதன்கல்வி யதுக்குமுண்டோ
வேதியன்போ லோதும்பு சாரியாரே. (183)

பூசாரி யாரென்று கேட்கவந்த
புலத்தியனே யென்மகனே புகலக்கேளு
ஆசாரி யாசையல்லோ அவளுமாச்ச
அம்மையுட புத்திரனு மவனுமாச்ச
பேசாரி நின்றவளு மகளுமாச்ச
பேசுகின்ற ஊனுறத்தம் உறவுமாச்ச
வாசாரி வழக்குரைத்தா னெனுவனென்று
வழியறியா முடர்களு மயங்குவார்கள்
காசாரி விழுந்துதென்றால் கண்ணிற்காணும்
கழுதைக்குற லோசுகாதிற் கேட்கும்பாடு. (184)

கோப்பா யிதகௌல்ல முலகுதன்னில்
 கேள்வியில்லை வியாசரவர் கட்டிப்போட்டார்
 நாளப்பா கழியாமற் பிறந்துமாய்தார்
 நல்வழியைத் தேடாமல் நாகில்விழ்தார்
 பாளப்பா பருமலரைக் கொய்துவந்து
 பராபரத்துப் பாவைதனைப் பணிந்துபின் னும்
 வாளப்பா யிராதேடித் திரிந்தாப்போலே
 வாழ்வேந்தர் கன்னியடா மந்தைகானே.

(185)

மந்தையிலே ஆட்டிவைத்த பூசாரிதானும்
 மதிக்கெட்டா னவன் தானு மொன்றுங்காணான்
 சுந்தையிலே கண்டவன்போற் பேசுவான்பார்
 சாட்சிவைத்துப் பேசுதற்குச் சலிக்கமாட்டான்
 தந்தைதா யானாலுந் தள்ளமாட்டான்
 தற்கமிட்டுத் தலையசைத்து விழியிரட்டி
 விந்தையாய் வெண்ணீரை யீவானப்பா
 வீம்பான முடாவர் அனாதிதானே.

(186)

அனாதி யாயிருந்த யீசர்தானும்
 அம்பிகையாள் தனைப்பார்த்துப் பறைச்சியென்றார்
 அனாதியாய் நின்றபரை யுலகுதன்னில்
 ஆச்சியா மிவர்தனக்குப் பிறந்தாள்காமி
 அனாதியாய்ப் பலதொழிலா யிருந்தபேர்க்கு
 பதவியென்ற மூலமதா யிருந்தார்களினி
 சேனாதி சேனைபடை யெடுத்தமாதர்
 ஜெகசாலக் கூத்தாக யிருந்தாள்நீவி.

(187)

நீவியென்ற கன்னியடா காட்டிற்றெய்வம்
 நிமலனார் புதல்வனடா னுறனாரு
 காளியென்ற துற்கையுட னையுன்கூடிக்
 கன்னிகையாள் மாரியாய்ப் பிறந்தாரப்பா
 கூளியென்ற குறைத்தலைப் பேய்கௌஸலாம்
 கூட்டுறவாய்க் கூட்டியே உலகுதன்னீர்
 பேளியென்ற மார்க்கமதைப் படைத்துவைத்துப்
 பிரபலத்தைக் காட்டிவைத்தார் பிரமந்தானே.

(188)

பிரமமூனி தவத்தாலே உலகுதன்னில்
 பிரபலமாய் கின்றார்கள பெரியோரப்பா
 கர்மவினை தீரவல்லோ கைலைநாதர்
 காசினியிற் சித்தம்பலம் படைத்தாரீசன்

வர்மதைச் சாதித்துக் கமலநாதர்
வழிபாடு தெரியாமல் மார்க்கங்காட்டி
தர்மமே தெரியாத தருதலைகள்
தலைகீழாய் வேதமதைப் படைத்தாரய்யா. (189)

அய்யாவே யென்மகனே சொல்லக்கேளு
அறுசமைய மாடுகள்தா னடங்கப்போமோ
மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் வேதமநீபா
மெய்காணுக் குருடரைப்போல் விளம்புவார்கள்
கய்யாரச் செய்கின்ற கருமங்காணர்
காசியினியில் வல்லவர்கள் கலங்குவார்கள்
மய்யாடுங் கன்னியர்தன் னுறவினாலே
மதிமோச மாகியல்லோ மயங்குவாரே. (190)

வாரான உலகதனில் மயக்கமாக
வழிகாட்டும் வண்டருட வுறவுதள்ளு
தாரான அண்டத்திற் தாயைப்போலே
தாய்கிட்டு மென்றுரைத்த தருதலினைத்தள்ளு
போன பேய்தெய்வ மென்றுசொல்வார்
பேய்பிடித்த ஆண்டியுட பெருமைகாணர்
சீரான தற்களுல் சொன்னேன்யானும்
சிறப்பாகு முலகத்தின் வாழ்க்கைதானே. (191)

வாழ்க்கையடா தேவர்முனி வருங்குமுண்டு
வழிகாணு முடருக்கு மில்லையப்பா
கேழ்க்கையிலே கிழவனு யிருந்தாரப்பா
கேள்விகொண்டு வந்தடிப்பின் குமானானுர்
வாழ்க்கையிலே பலதெய்வ முண்டுபாரு
வழிகண்டா சொல்லோர்க்குந் தெய்வமில்லை
கேழ்க்கையிலே வேளாளன் கிணைபகாட்டி
கெம்பிர மாயிபதம் தொழுதான்பாரே. (192)

தொழுதல்லோ வேப்பிலையில் காப்புக்கட்டாத்
தோத்திரமும் பூஜையது செய்தபேர்க்கு
பழுதொன்றும் வாராம விருந்துகார்த்தான்
பராபரைக்கு முகத்திள்ளை யவன்தானப்பா
மழுவெடுக்க மனந்துணிந்து யிருந்தானப்பா
மாடுமேய்க்கப் போனிடத்தே மகிழ்த்துகண்டான்
தழுக்கெடுத்த பனிக்கிழமைச் சார்புதன்னில்
தாயாரைக் கண்டெடுத்துப் போற்றிசெய்தான். (193)

செய்யவே வேம்படியி லிருந்தாளாத்தாள்

சிறுபிள்ளை யவன்விட்டு வேலைக்காரி

பைபவே கோப்பிடித்து வந்தபேர்க்குப்

பச்சிலையும் வெண்ணீறுங் கொடுக்கச்சொன்னாள்

கொய்யவே வந்தனோ பெல்லாந்தீர்த்து

நோன்புபல ஶீரதங்க ளெல்லாஞ்சொன்னாள்

மைவாடுங் கன்னியின்மேல் வருவேனென்றாள்

மதிமயக்க மாகவல்லோ திரிசுவாளே.

(194)

குழவையிட்டுக் கூத்தாளுஞ் சத்தத்தோடே

கூசாம லில்லறத்திற் பூஜைகொண்டு

அலகையென்ற பேய்களுக்குக் கொடுத்தபின்னும்

. அம்புகுறி கும்பத்தி லடங்குவேனென்றாள்

அலகையென்ற பூதகணந் தன்னைச்சேர்த்து

மானிலத்திற் தெய்வமென்று திரிந்திட்டாள்பார்

பலகையென்ற மேருவதை யவனுக்கீப்பந்து

பலகாலம் பூசிக்கப் பூசித்தாள்பாரே.

(195)

மாரப்பா பத்திரங்கள் சாத்தியின்பு

பணிகிடைகள் செய்ததற்குப் பலனைக்கேட்டான்

காரப்பா குருவருளால் சித்துடுக்கீப்பந்து

கனிசொல்லப் பொற்பிரம்பு யீய்த்தாளாத்தாள்

ஆரப்பா அவுள்சடைதான் பிரம்புமாச்சு

அண்டபிண்ட முஞ்சேர்த்து உடுக்குமாச்சு

சேரப்பா யீசன்மால் சக்கரத்தைக்கூடச்

சேர்த்தபின்பு திரிபுனையா னுடுக்குமாச்சே.

(196)

மாச்சப்பா சக்கரத்தை அதனிற்சேரு

மைத்தனே மண்ணடங்காச் சூத்தங்காணும்

முச்சப்பா கொள்வதன்முன் குபேரன்தன்னை

முகமான மேல்தட்டு தன்னிலிவைத்து

பாச்சப்பா னாகமென்ற கயருகொண்டு

பஞ்சகர்த்தா னாவருமே யிடைவாருக

காச்சப்பா கண்ணனுடன் ருத்திரன்கூட

கைலைமலை பெற்றாணைக் கலந்துகொள்ளே.

(197)

கலந்தபின்பு காராளன் கையடுக்குமாச்சு
 கதிரடித்தா லேயளக்கும் படியுமாச்சு
 அளந்தபின்பு அவன்கையி லிருந்திட்டாக்கீல்
 அண்டபசி ரண்டமெல்லா மளக்கும்பாரு
 சலந்தனிலே ஈப்புருத்தால் நீஞ்சமோசொல்
 சஞ்சலங்க னூடருத்த சமைமாமும்
 பலந்தனிலே யிதபலனைக் காணவேணும்
 பாக்கியம்வேண் டாதார்க்குப் பரமஞானம்.

(198)

ஞானவான் தனக்குமவள் தெய்வமானாள்
 நானிலத்தைக் கார்க்கவல்லோ மாரியானாள்
 வானவட வாக்கினிக்கு நின்றசத்தி
 வழிமறித்து வழிகாட்டிப் பூஜைவாங்க
 தானமென்ற தானமெல்லா யிருந்தகன்னி
 தையலற்குத் தையலா யிருந்தாளாத்தாள்
 கோண்மென்ற கோண்மெட்டி லிருந்தகன்னி
 கோதைபரைக் காணாத கொடுமைதானே.

(199)

கொடுமையென்று சொல்லிவந்த குருவே அய்யா
 கோதையென்ற கன்னியர்க ளெழுவாரா
 அடுமையென்று பேர்படைத்துத் திரிவதாரு
 ஐவரென்ற ராசாக்கள் தனக்குமுன்னே
 படுவரென்ற பட்டவர்த்த னர்களாரு
 பாரதத்தில் மாண்டதுவாய்ச் சொல்வதேது
 நடுயிருந்த தெய்வமென்று சொல்வதாரு
 கல்லபதம் செற்றஐவர் தெய்வமாமோ.

(200)

தெய்வமென்று கேட்கவந்த புலத்தியாகேள்
 தேவியென்ற மனோன்மணியாள் சிருஷ்டிப்பாலே
 தெய்வகன்னி யெழுப்பேரும் பிறந்தார்பாரு
 தேசத்தில் சத்தமாத ரென்றுபேரு
 அவமென்ற அவையடக்கன் தன்னுல்மைந்தா
 அவரவற்குத் தெய்வமா யிருந்தாளாத்தாள்
 கலமென்ற காளிகன் னாடிமலையாச்சு
 கதிர்சாய்கை மதிசாய்கை ரெண்டுமங்கே
 தவமென்ற தவத்தாலே காணவேணும்
 தாயைவிட வேறுமுண்டோ தவத்தோருக்கே;

(201)

தவத்தாலே பெரியோர்கள் தாயைக்கண்டார்

தனியான் கன்னியர்கள் ஏழுபேரும்
அவத்தாலே அவாவர்க ளுருகுதன்னில்

ஆணியம் தோருமே அலைந்தாரப்பா
தவத்தாலே கண்டவர்கள் கோடாகோடி

தனியான் லடர்தன் முனிவன் தானும்
தவத்தாலே சகலசித்து முடிக்கவென்று

தங்கைமா ரெழுபுருட னிருந்தார்கானே.

(202)

யிருந்தார்க ளவ்வர்க ளொருசமையமாக

யிருளறுக்குந் தெய்வமென்று யிருக்கத்தானும்
மறந்தார்க ளைவருமே போனபின்பு

• மதிக்கெட்ட மூடாவர் மாண்டபேரை
யிறந்தவர்கள் வந்தார்க ளென்றுசொல்லி

யிரவுபகல் கொண்டாடிக் குலவையிட்டு
பறந்தவர்கள் பலகாலம் பறக்கமாட்டார்

பாடுவழி வந்தபின்பு பார்ப்பாரப்பா.

(203)

பார்க்கவே பகவதியா யிருந்தாள்பாரு

பாசமய மாறுக்குள் ளிருந்தவல்லி
ஆர்க்கவே ஆதார மானுளத்தான்

ஐம்பூத மதிலுறவா யிருந்தாள்பாரு
மார்க்கமதை யின்னதென்று சொல்லப்போமோ

மணிராகம் போலேயல்லோ மகிழ்த்தகன்னி
திர்க்கமதை யின்னதென்று செப்பக்கேளுந்

திரோதாயி கூத்தெல்லாஞ் செப்புவோமே.

(204)

செப்பவே ஜெகசால மிதுவேபாச்சு

செய்யவே அயோத்தி தன்னிலப்பா
சுற்பழியா மாதர்கள் மெத்தவுண்டு

கைலைக மென்பதுவு மதுவேபாச்சு
ஒப்பாரு மில்லாத கன்னியோர்கள்

ஒகோகோ அவர்களெல்லாம் உருகுதன்னில்
மெய்ப்பாக ருத்திரா ரம்சமாக

மேலான பத்தியிலே னின்றார்பாரே.

(205)

கிற்கனே அம்பலத்தில் நடனங்காண
 நிலவரைபிற் பதும்பெல்லோ நின்றாப்பா
 தக்கவே ருத்திரனார் பார்த்துப்பின்னும்
 தாண்டவன ருத்திராய் நின்றாப்பா
 மெய்க்கவே கன்னியர்க ளேழுபேரும்
 மேலான பதவிவிட்டு விண்ணுக்குள்ளே
 வேர்க்கவே திரிந்தார்கள் வெனிபிலேதான்
 வேதனெனும் பிரமனுக்குச் சிவன்சொன்னாரே. (206)

சிவன்சொன்ன மார்க்கமதைச் சொல்லக்கேளு
 சிறுகன்னி பெழுபேரும் ஜெகத்தின்மீதில்
 அவர்சொன்னார் பேய்போலே திரிபவென்று
 அருள்செய்த படியாலே தேவிகுடல்
 திவனென்ற தெர்ப்பையதைக் கையிலேந்தி
 திலகமிட்டு நடுதனிற் திரிந்தார்பாரு
 பவனென்ற செம்படவன் வீட்டிலாத் தாள்
 பழிவாங்க வெனப்பிறந்தா ளென்தாய்தானே. (207)

தாயான தாய்வந்து பிறந்தபோது
 தையலர்க ளெழுபேரும் பிறந்தார்பா
 மாயான மயானருத் திரன்பிறந்தான்
 மாணிலத்தில் மீனவனை செயிக்கவென்று
 பாரான பூயியது குலங்காமற்கார்த்த
 பாலகொட் பீப்பேரும் பணிசெய்தார்கள்
 காயாமல் பழகிபழுத்த கரியமாலும்
 கரணிக்குக் குறிசொல்லக் குறித்தையானார். (208)

குறிசொல்லக் குழைந்தையென்று வந்தமாயன்
 கூசாம லவள்மடியி லிருந்துபின்னும்
 அரியென்ற பெழுத்தறியான் வல்லாந்தன்னை
 அம்மையடா கொண்டுபின் முறத்தில்வைத்தாள்
 குறியென்ற நகக்குறியில் வயற்றைக்கீறி
 குட்டிபிடங்கி மாலைபிட்டாள் குமரியப்பா
 பிரபலமாய் ரெண்டாக வகுத்துசேர்த்த
 பேசரியப் பப்பையதாய்ச் செய்தாள்பாரே. (209)

சேத்ததொரு பம்பையடா பிடம்பையாக

ஜெகசால உகைமெல்லாந் திடுக்கென்றென்ன
காத்ததொரு மூக்கனாங் யாதாகக்

கரியுமா னுத்தியடா பிரமமென்று
பேத்ததொரு அடிக்கொம்பு ருத்திரனப்பா
யெதிரினா வனையம்நால் யெதிரிக்கட்டை
பழந்ததைத யானறிந்து உனக்குச்சொன்னேன்
பண்பான மலையகந்தன் கூத்தத்தானே.

(210)

தானென்ற கூத்தாலே பெல்லாமாச்ச

தானியிலே தாய்சமயம் பெரிதுமாச்ச
ஊனென்று முறவென்று மிவர்கள்கூட்டி

உத்தபத்தி யிருபத்தி ஒன்றுமாச்ச
தேனென்ற செம்படத்தி வேடம்பூண்டு

தெருவினே வந்தல்லோ திரிந்தாள்பாரு
மர்னென்ற காகமதைத் தரித்தயீசன்

மாசற்ற பிரமமென்று பிருத்தார்பாரே.

(211)

பார்க்கவே அவள்பூண்ட வேடத்தானும்

பழிகாரி போலேயவள் திரிந்துபின்னும்
மார்க்கமதைக் காணாத முடர்தானும்

மலையனா ரெல்லையிலே பிறந்தாளென்பார்
ஆர்க்கவே அவதரித்தா ளத்தனரில்

ஐத்தனாள் போனபின்பு கருதிபானாள்
ஏர்க்கவே பேர்படைத்து அகார்தன்னை

பிடரவே பிரமமொண்டு பிருத்தார்பாரே.

(212)

பிருத்தபிட மவனாநா மானமாக்கி

பேகாந்த ரூபமதைப் படைத்துப்பின்னும்
அருத்தவத்தோ ரமுர்தமது கடையும்பேனா

அனாரு மமுர்தமென்று விஷத்தையுண்டார்
பொருத்தவே விஷமுண்ட யீசனாரும்

பெலிபிர்த்த வுண்டுகத்த பிதானப்பா
வருத்தவே வந்தவகை பெல்லாஞ்சொன்னேன்

வழிகாண முடருக்குச் சொல்லவேண்டாம்.

(213)

வேண்டாத நஞ்சுண்ட ருத்திரன் தானும்
 வேதனுட சிசுறுத்த குருநாதன் னுள்
 தாண்டவியாள் தனைப்பெற்ற அயோத்தியிட்டு
 தக்கனைப்போற் றுனைத்தான் வதைத்தமார்க்கம்
 ஆண்டவனா ராடியதோர் சுத்திலப்பா
 அங்கையெனுந் திரிசூலி யானாள் பாரு
 வேண்டியே தபோதனர்கள் வந்துபோற்ற
 வேதியர்கள் வேதமெல்லா மவளானுளே. (214)

வேதமென்ற மனோன்மணியா எவரைக்கொண்டு
 மேலான ஆரூரில் தவத்தைச்செய்து
 பாதமென்ற யிடபாகப் பேருபெற்று
 பதிவான காஞ்சியிலே பரானுக்காய்
 பேதமையாய் வாழைப்பந் தலிலேவந்து
 பெரியதவஞ் செய்தல்லோ யிருந்தவல்லி
 பாதமுர்த்தி பரமனுக்குத் தேவியானாள்
 பச்சைவல்லி பென்றவளைப் பகரலாமே. (215);

பகரலா மென்றுசொன்ன குருவே அய்யா
 பாசமையு மாறதனில் நின்றரூபி
 மணியணியாய் நின்றவல்லி யவளைக்காண
 மணியான மணியாட்டம் வந்ததேது
 கனியான ராசிபனி ரெண்டுமேது
 கதிர்காண அலகைபல பேர்தானேது
 துணியான கந்தையது வந்ததேது
 துணிந்துபல பெலிகளது கொடுப்பதேதோ. (216)

தென்று கேட்பதற்கு யின்னக்கேளு
 பெளிதான பெல்லம்மை பென்பதாரு
 வாழிதன்ற அவளநீலி காளியாரு
 வழிமறித்துப் பூஜைகொள்ளும் பகவதியுமாரு
 மாதென்று பூயியிலே மல்லாரிகொட்டு
 காரியென்ற வாசலிலே நிற்பதாரு
 காதென்று மூக்கென்று மிருப்பதென்ன
 ளளரிசெய்து பூஜைபோட்டுச் செய்வதேதோ. (217)

போடுவது பென்னவென்று கேட்கவந்த
 புலத்தியனே சொல்லுகிறேன் கேளுகேளு
 ஆடுகின்ற மணியாட்ட மம்பரமேயாச்ச
 அதைச்சேர்ந்த விபரியின்ன மரையக்கேளு
 காடுகின்ற ராசியடா செய்குறிகளாச்ச
 நல்லதுணி கந்தையடா வேதமாச்ச
 போடுகின்ற பெலியல்லோ பெருமையாச்ச
 போக்கறியார் மூலமென்று புகழுவாரே. (218)

மூலமென்ற திதுமூல மல்லகண்டாய்
 முக்கண்ணி யுட்குத்து முனிவாட்டு
 காலமென்று லதிகாலம் பூஜைவேணும்
 கண்ணியென்ற பெழுவருவே பரசமையமாச்ச
 ஆலமூண்ட கண்டரிட மொருத்தியாச்ச
 ஆதிபவ னிரணியனைக் கொன்றபோது
 தாலமென்ற ஜெகந்தனிலே யுதிபெலிவாங்கத்
 தாயார்தன் வாசலிலே கின்றாள்பாரே. (219)

பெதிரான அவதாரத் தேசத்துள்ளே
 பெங்களுட தேவியுட னிருந்துபின்னும்
 சதிரான சூதிராய்ந்த உலகத்துள்ளே
 கம்பத்தி னடியில் நின்றான் கரியமாலும்
 சதிரான பெலியுமடா முப்பெலியும்வாங்கிச்
 சந்தியிலே மடிந்தவர்க்குச் சாவுமின்னை
 அதிரான அடிபட்டுச் செத்தபேரும்
 ஆத்துமத்தைக் குறியாத அலகையாமே. (220)

அலகையென்று மரணிடரை மிரட்டிப்பின்னும்
 ஆக்கிரமித்துப் பற்கடித்துப் பெலியும்வாங்கி
 பலகையென்ற பலவரு மயத்துநாளில்
 பலசமய மடிர்க்கமதைப் பார்த்துப்பின்னும்
 அலகையென்ற ஆறான சமையந்தன்னில்
 அக்கினியாம் வீரனென யிருக்கவென்றார்
 சலகையென்ற அக்கினியும் படியுமாறார்
 சஞ்சலங்கள் தீர்க்கவல்லோ தாயார்பாரே. (221)

தாயான மூலத்தைச் சொல்லக்கேளு
தனியாவிற்ப் பள்ளிகொண்டான் தாயாராகும்
பேயான அலகையுடன் கூத்துமாகி
பெரியதெய்வ மென்றுமவள் பேருபெற்று
காயான காஞ்சிகா மாட்சியானாள்
கார்காலத் தன்னிலே மாரியானாள்
பாணான உலகதனிற்ப் பத்தினியுமானாள்
பாசமைய மாறுக்கு ளிருந்தாள்காணே.

(222)

விருத்தவிடம் காணுதற்கு அச்சஞ்சொல்லும்
யீறென்று வேதமறி விருத்தசத்தி
யீறரு சமயமறி விருத்ததென்கே
விருத்தவிட மெந்தனுக்குக் காட்டவேணும்
விருளிருக்கும் கோலமங்கச் சொல்லவேணும்
பின்னதென்று அடியேர்க்கு பிம்பம்பவேணும்
விருத்தவிதம் காட்டியே சொல்லவேண்டா
வியல்பான குருசாமி பிறைஞ்சினேனே.

(223)

பிறைஞ்சுவே பின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
பியல்பான சட்டைமுனி பேரைச்சொல்லும்
மறைஞ்சுகனி பின்னதென்று வருத்தச்சொல்லும்
மாரியென்று மாயுகளில் வந்ததென்ன
அன்செயலா யல்லாது கேறுமுண்டோ
அம்பிகைதன் னருளான விபாமென்ன
காஞ்சபின்பு பிரக்கமென்ன காண்பதென்ன
காசினியோர் தன்பகட்டைக் காட்டுவிரே.

(224)

காட்டாத பொருள்களெல்லாம் காட்டச்சொன்ன
கருத்துள்ள புலத்தியனே கூறக்கேளு
மூட்டாத கம்பளி யதனைப்பேர்ந்தி
முதல்வனும் நின்றவனே தெய்வமாச்சு
மாட்டாத நவசித்தர் னைத்தபேரு
மாரியென்ற வைகுரியது நானேயென்றான்
கூட்டாத அக்கினியே சட்டைமுனியாச்சு
கூடிநின்ற கைப்பிடியே பிரமங்காணே.

(225)

பிரமமென்ற சபாமைதா ஆத்தாள்பீடம்
 பிரசமைப மாறுக்குக் ஒருத்திதெய்வம்
 கருமமென்ற பூயியிலே மாசிபானுள்
 காமாட்சி யானவளு மவளையானுள்
 வரும்மென்ற பெல்லம்மை பவளுமாச்சு
 வழிமறித்த பவதியு மவளுமாச்சு
 தரும்மென்ற பச்சையுமே அவளுமாப்பா
 தாணியிலே வீராறு சமைக்கானே.

(226)

கரணென்று பெந்தனுடன் சொல்லவந்த
 காரணசற் குருவேபான் கருதக்கேளீர்
 ஊணென்றுங் கங்கைகதி பாடவென்று
 உலகிலுள்ள மானிடர்கள் போவதேது
 ஊணென்ற கிழிபான கன்னிதானும்
 மதத்தாலே நீர்தனிலே முழுக்குமேது
 தேனென்ற மொழியுடையா ளாத்தாள்தானும்
 தெளிவான தெனிலெடுத்துக் தாட்டிமரு.

(227)

காட்டவே பின்னமொன்று கருதக்கேளீர்
 கள்ளநதி யேழும்மக்கே பிரவேசித்து
 காட்டினில்கா தன்சடைமேற் கென்கையாகு
 காட்டிலுள்ள மானிடர்க்கு மோட்சமேது
 ஆட்டாகப் புதுமைகளைக் காட்டவந்தீர்
 புயியிலே அப்பனாரும் ருத்திரனாரும்
 காட்டவே யிதுபுதமை காட்டவேணும்
 கருத்துள்ள சீடரவர் மகிழ்த்தானே.

(228)

தானாக நின்றவன்றன் சிரசுமீதில்
 தனியான கென்கையுடன் கதிருஞ்சாத்தி
 ஊனான உடலுக்குள் ளிருந்தாரீசன்
 உண்மைபா யிதனுடைய உணர்வுகேளு
 மானாக பிடப்பாகம் வைத்தாரப்பா
 மானிலத்த மானிடர்க்கு மதுவேயாச்சு
 வானுன யிவனேவல் கேட்டவேகம்
 வழிபான சத்திநதி சாற்றக்கேளே.

(229)

சாற்றவே வினைதீர் ஸ்நானஞ்செய்து
தாரணியில் முடருக்குக் கங்கைநதியப்பா
ஆற்றவே பவளிடத்தில் வந்ததோஷம்
அப்புரத்தே போகாமல் முழுகவந்தாள்
தூற்றவே கெற்பமென்ற தோஷந்தீர்ச்
சுந்தரியாள் நீராடித் தூரநின்றாள்
பார்த்தபேர் பயப்பட்டுத் தூரநிற்கப்
பைங்கிளியா ளதுகண்டு பதங்கினாளே.

(230)

பதுங்காத மலர்தன்னைச் சொல்லக்கேளீர்
பாவமாம் பிர்மமடா பார்த்துக்கொள்ளு
ஒதுங்காத மலருருதான் அனந்தனுக்கு
ஒத்துப்பார் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைதன்னை
பதுங்காத ஞானவழி யேறயேற
பஞ்சமா பாதகரி னுறவுதள்ளு
ததுங்காதே சத்தநதி பிறப்புவெந்தன்
தன்பொதிகை மலையல்லால் வேறுமுண்டோ.

(231)

வோடா பென்மலைபிற் பிறந்ததீர்த்தம்
வெளிகண்டு யேழுமக்கே பிரவேசித்து
காடா குருபதத்தைப் பனிரெண்டாண்டு
கருணையுட னுந்தனுக்குக் காட்டுவார்கள்
பாடா ஜெகசரால் கூத்தைமைந்தா
பழிபாவம் வாராமற் பாருபாரு
ஆடா பெனைப்போலே சொல்லப்போறார்
ஆச்சரிய மிந்ததுல் முற்றும்பாரே.

(232)

பெந்தனுட னூல்பார்த்து யிருந்தபின்பு
பெளிதாக நூல்தோறும் பார்க்கவேணும்
மைந்தனே பென்மகனே சொல்லக்கேளு
மச்சமுனி சொற்படிக்கு நடக்கவேணும்
கந்தன ரெந்தனுக்குச் சொன்னவார்த்தை
காண்பதென்ன காணுமந்தப் பருபதந்தநன்
பந்தான மாதர்கள் தன்னைச்சேர்ந்தாள்
பழிபாவ மெத்தவடா பாருபாரே.

(233)

பாரிலே நடப்புபல கிதங்களாகும்

பழிகாரப் படுகுழியிற் றள்ளுனார்கள்

ஆரிலே நீராடப் போறேனென்பான்

அவர்கள் செய்யுங் கருமங்க ளறியமாட்டான்

பேரிலே பிரபலமா யிருப்பாரப்பா

பெரும்பாவஞ் செய்வார்கள் பேருள்ளோர்கள்

காரிலே முளைத்தவிதை தன்னைக்காணர்

கசடர்கள்தன் னுறவாலே கலங்குவாரே,

(234)

கலங்காமற் பூசாரி பெயரைக்கேளு

கருத்துள்ள மானிடரி லொருவரப்பா

மலங்காமல் மாரியைத்தான் மனதில்வைத்தான்

• மகத்தான பூசாரி பென்பாரப்பா

தலங்காமற் தேவரிஷி சித்தர்போற்றும்

தாய்பதத்தி லனுதினமும் கார்க்கவேணும்

அலங்காத தீபமதை யறியவேணும்

அப்பவல்லோ பூசாரி பென்னலாமே.

(235)

எண்ணாமல் மானிடர்க ளுலகுதன்னில்

எண்ணியெண்ணி எளிதாகப் பூசாஜசெய்வார்

கண்ணுன கங்காளி வீரபத்திரன்

கருத்துள்ள செயமுனிவர் தன்னைக்காணர்

கையடுக்கு விபரமதைக் காணாரப்பா

கன்னியிலே நிகர்சொல்லத் திறமுங்காணர்

மண்ணுன மணிச்சிலம்பின் பெயரைக்காணர்

மந்தையிலே மாடுமேய்க்கு மனிதர்தானே.

(236)

மார்க்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாகேளு

மண்டபத்தில் தேவதைகள் வெவ்வேறப்பா

ஆர்க்குமே தெரியாது பித்தக்கேள்வி

அவனிதனில் வீரனெல்லாம் துஷ்டனாகும்

கார்க்கவே வைத்ததொரு அட்டகாளி

காசினியிற் துஷ்டர்களை யடக்கிக்கொண்டு

பார்க்கவே பிரபலமா யிருந்துபின்னும்

பதிகார்க்க வேனுமென்று யிருந்தவாரே.

(237)

யிருந்தாக்கா லொன்றுமில்லை யேகவேளியப்பா
 விருகையுஞ் சிவமொன்று சத்தியொன்று
 மருந்தான தேகமடா மாயக்கூத்து
 மயக்கத்தால் கோடிஜன மிளத்தாரப்பா
 அருந்தாத கணியதவே யிர்த்தக்காயம்
 அம்பலத்தான் கூத்தடா அறிந்துபாரு
 பொருந்தாத கிடம்போலே பொய்களவுநீக்கி
 பொல்லாப்பு ஒருகாளுஞ் செய்வேண்டாம்.

(238)

செய்வியே பிறப்புமாத் தெளிந்துபாரு
 செய்கால ருத்திரனே புண்யமாச்சு
 கைவினையாய்ச் செய்ததெல்லாங் கருமமாகும்
 காசினியில் மாயவனே கர்த்தனாகும்
 ஐவருமே பலவிதமா யிருந்தமார்க்கம்
 அம்பிகையாள் தன்னருளால் வந்தபாவை
 மைவியியாள் தன்மாய்கை யற்றுப்பின்னும்
 மகாதேவர் தன்னருளே வணங்குவீரே.

(239)

வணங்காத பேர்கள்தனை வணங்கவேணும்
 வணங்கினா லின்னூலை வணங்கவேணும்
 யிணங்காம லொருவருக்குச் சொல்லவேண்டாம்
 யிப்புலியிற் சிறுமைந்த னுறவுதள்ளு
 அணங்கனென்ற மாரனுட மாய்கைதள்ளு
 அரன்பாத மாயிபதம் பணிந்துபோற்று
 யிணங்கவே யின்னமொன்று சொல்லக்கேளு
 யிதையறிந்து நடந்தவனே ஞானிதானே.

(240)

ஞானியென்று லோகத்தில் மெத்தவுண்டு
 நல்லிணக்க மில்லாதான் ஞானியல்ல
 கருணிகொண்டு கோடிதந்து திரியவேண்டாம்
 காசினியில் மெத்தவடா கண்டுபாரு
 தானியத்தில் வித்தாக யிருந்தயீசன்
 தனையறிந்து மார்க்கமதைக் காணுகாணு
 பேணியே ஒருவருடன் பேசவேண்டாம்
 பேச்சாலே ஒன்றுமில்லை பிழைக்கத்தானே.

(241)

பிழைப்பதற்கு வேணுமென்று சொல்லவந்த
பெருந்தமிழில் வல்லவரே சொல்லக்கேள்
அழைப்பான அஞ்செழுத்துப் பிறந்ததெங்கே
ஐம்பத்தோ ரட்சரமும் பிறந்ததெங்கே
வழைப்பதற்கு மந்திரத்தான் பிறந்ததெங்கே
மாசில்லான் தன்கையிலே மழுவதெங்கே
வழைப்பதற்கு விந்துவது வந்ததெங்கே
வழிபாடு விபரமாய் வழத்திடரே.

(242)

விபரவினிக் கேட்கவந்த பிள்ளைய்கேளு
விதமான அஞ்செழுத்து விந்துவாச்சு
தபரமே தத்துவந்தான் தொண்ணூற்றாம்
• தவஞானி கண்டதடா அகாரத்துள்ளே
பவரமினிச் செய்யாமற் குருவைக்காரு
பதிவான பிரணவத்தில் பின்புகாட்டு
மகரமினி மீனமதா யிருந்தமார்க்கம்
மகாதேவ ரொழுத்தாலே மமுவைத்தாரே.

(243)

வாயியிவள் மார்க்கமிது ஐம்பத்தொன்றாம்
வரையேழுங் கடந்தபே ரின்பமப்பா
காயியிவள் வெகுசாமி கன்னிகன்னி
காமனுக்குத் தாயான ஐம்பத்தொன்று
ஆயிவளை யறிந்தாக்கா லெல்லாங்காணும்
அவளுடைய பிரதமையே பெல்லாமாச்சு
தாயிவளைப் பூஜைபண்ண பெல்லாங்காணும்
தாயைவிட்டாற் பிரபஞ்ச மில்லையானே.

(244)

இல்லாம விருப்பதற்கு யியல்புகேளு
இயல்பான பூஜையடா சிதம்பரமேயாச்சு
செல்லாமற் சிவபூஜை செய்யவேணும்
சோதித்துச் சிவனடியை வணங்கவேணும்
நில்லாமல் நெடுமுச்சை யடக்கிப்பாரு
நிலக்குமடா தவமுனக்கு நேர்த்தியாரு
நெல்லாமற் கற்பவற்கு யிந்தஞானம்
நருதவே தோணும்டா கண்டுநிகொள்ளே.

(245)

கண்டுகொள் ளென் றசொன்னேன் புலத்தியாகேள்
கமலத்தில் பிரமன்வந்த விதங்கள்சொல்வார்
காணுத காட்சியடர பரமஞானம்

கலந்தாக்கா லப்போது தெளிவுகாணும்
பூணுத பொன்னணிந்து வருவான்பாரு
பொய்மாய்கை யென்றதெல்லாம் பொய்யதாமே
வீணுன மாய்கையினில் விழாமல்தானே
விரும்புகின்ற சூட்சுமதே மாய்கைதானே.

(246)

மாய்கையென்ற சூட்சுத்தை மருவிப்பாரு
மனையாட்டி யாசைதனை மறந்துபாரு
ஆகையா லாகாமிய கொடுக்கவேணும்
அறுமறையி லுள்ளபடி உரைத்தேனப்பா
பாசையுண்ட யீயதுபோற் பறக்கவேண்டாம்
பஞ்சமா பாதகத்தை மறந்துநீயும்
வீகையென்ற அறமதுவே தத்தளிக்கப்பண்ணி
பிருந்தபிடங் காணியடர யியம்புவேனே.

(247)

இயம்புவே னென் றசொன்ன குருவேஅய்யா
யெளியேனா னோசிறுவ னேதுங்கானேன்
பாம்புமேல் பள்ளிகொண்டான் றனக்குயெட்டுப்
பாரியென்று சொன்னவகை பகரவேணும்
காம்பணைய தோளார்தன் மாய்கையெல்லாம்
கண்ணனுட மாய்கையது யென்றதேது
சாம்பசிவன் நிரந்தரமாய் நின்றநிலைசொல்லும்
சர்ப்பத்தில் விஷம்வந்த வார்சொல்வீரே.

(248)

விசமென்ற மாய்கையது பெண்ணதாச்சு
விமலனுட திருக்கூத்து விளங்கப்போமோ
கசமென்ற குழிதனிலே விழந்தமாந்தர்
கருதுவார் மலவிதமுய்க் கண்டபாரு
வசமென்ற ஞானத்தைக் கண்டபேர்கள்
வழிவசத்தைக் காண்பார்கள் மற்றோர்காணார்
மசுகமென்ற கொசுப்போலே மயங்கவேண்டாம்
மதியிரவி யற்றபீரம் யோகம்பாரே.

(249)

யோகமென்றால் சிவயோக முண்மையாச்ச
 ஒத்தநின்ற கிரிகையடா யோகவாழ்க்கை
 படிமென்ற விடப்பாகம் பெற்றாளாத்தான்
 பதியறிந்து நின்றவனே சிவயோகியப்பா
 ஆகமு ராணமெல்லா மவனையாச்ச
 ஆதியாய் கின்றசத்தி யவளுக்கட
 ஆகமத்தைப் பேசுவைத்தா ரீசன்தானும்
 அப்படியே உலகமது நடத்தவாரே.

(250)

நடத்தவா ரென்றசொன்ன நாதாகேளீர்
 நானிலத்தில் விருதுபதி னெட்டுஞ்சொல்லும்
 நடத்தோர்சொற் கவிசிதறு மெழுத்துஞ்சொல்லும்
 கைலாச மேருவேன்ற வரையுஞ்சொல்லும்
 ஷடூர்த்தகொடி கயருக்கும் பம்பைக்குத்தான்
 படியான டப்பைக்கு மெழுத்துச்சொல்லும்
 வுடம்புனரு முடலுக்குக் கிடுகிட்டிக்கும்
 வளமைபெற்ற சவுரிக்கு மெழுத்துமுண்டோ.

(251)

முதலான ஆலையமாவ் கோவிலுக்கு
 முன்னின்ற பீடத்தி னெழுத்தைச்சொல்லும்
 அதிலான பாவையொடு பீடத்துக்கும்
 அம்மனுக்குந் தீபக்கா லெழுத்துஞ்சொல்லும்
 மதிலான பிரகாச மட்டதிக்கும்
 மறைபோதும் பூரிக்கு மெழுத்துச்சொல்லும்
 காதலாவ் கன்னியர்க்கு மோகத்தாலே
 கைப்பிடிக்கு மெழுத்தத்தைக் காட்டவேணும்.

(252)

மாட்டினதோர் வளையமடா அகாரமாச்ச
 மருவிநின்ற குஞ்சமடா பிஞ்சுமாச்ச
 காட்டினதோர் விருதெழுத்து யிகாரமாச்ச
 கடுத்துநின்ற சலவிருது அதின்பிஞ்சுமாச்ச
 ஆட்டியதோர் மணியல்லோ உகாரமாச்ச
 அதிலுடைய டன்கூடப்பிஞ் செழுத்துமாச்ச
 கூட்டியதோ ரெழுத்தாலே மணிகள்சேர்த்துக்
 குடம்களை மனையிட்டார் முருகன் தானே.

(253)

தானென்ற குறவருக்கு மணிகள்சேர்த்துத்
தனிக்காட்டில் குடியிருக்க வைத்தாளாத்தாள்
ஊனென்ற உடலெழுத்துத் தீபக்காலாச்சு
உத்துநின்ற பம்பையடா நீங்காமாச்சு
பானென்ற வலையமடா சந்திக்காச்சு
பதிவான குச்சியடா ஒங்காமாச்சு
ஆனென்ற ஆணுவத்தைப் படைத்தபேர்க்கு
அடக்கமல்லோ ரகசியங்க ளானவாரே.

(254)

வாருகொண்டு யிறுக்கியல்லோ மேளந்தன்ன
வைபகங்கள் தானதிர மூழக்கமிட்டு
மேருகொண்ட சேகண்டி யடிப்பதேது
பெலமான நாதாக்கள் முழக்கஞ்சொல்லும்
ஆருகொண்டு அம்பலத்தி லாடும்போது
அவருடைய தன்காலில் சலங்கையேது
ஊருகொண்டு சொல்லாமல் வென்றுசோம
ஊனற்சிலப்புக் கோர்வையுட பெழுத்துச்சொல்லே. (255)

வீரான வீராப்பு யேழுமாச்சு
விதமான அகாரமடா அதுவேயாச்சு
பாரான சேகண்டி இகாரமாச்சு
பறையெழுத்தும் பரணமக்கே கடிகின்றூர்
வாரான பெழுத்தல்லோ பெட்டுமாச்சு
வடமென்ற நாகமடா கயரதாச்சு
கூரான சலங்கையடா ஐந்துமுன்றும்
கடிகின்ற பெழுத்தாலே பெல்லாமாச்சே.

(256)

ஆச்சடா அகாரமுத லைப்பத்தொன்றும்
அறிவான மூலமடா ஐந்துஐந்து
பேச்சடா பிரணவமு மைந்துமாச்சு
மேசரிய மந்திரமு மதுவேயாச்சு
காச்சடா பாலதக்கு மோர்தெளித்தாப்போலக்
கண்ணுக்குள் மணியாள் கருத்தைப்பாரு
நீச்சடா நிலைகாணுக் குருடருக்கு
நிலவரத்தைக் கண்டவர்கள் நிசங்காட்டாரே.

(257)

நிசமான பூரணமே தெய்வமென்றும்
 நிலையான பஞ்சகர்த்தாள் நீதியாகும்
 செசமான செசமல்லோ சமுசாவாழ்க்கை
 கிரிகையோர்க் கிதுவேனும் கிலேசம்வேண்டாம்
 பசமான பாசமது பற்றிற்றினால்
 பங்கெதிக்கு வழியில்லை பாருநாரு
 வசமான மாயைபதைத் தள்ளவேனும்
 வழிபாடு கண்டுமெள்ளத் தேறுதேறே. (258)

தேறுமென்று பெய்தனுக்குச் சொல்லிவந்த
 தெளிவுதா னின்னதென்று காட்டவேனும்
 காறுமென்று சொல்லாமல் கருத்தைச்சொல்லும்
 கரைகாணாய் பேரின்பப் கண்டநாதா
 கூறுமென்று நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
 குருவென்றுஞ் சீடரென்ற பெழுத்தைச்சொல்லும்
 மாறுமென்ற பெழுத்ததிலே உண்டோசொல்லும்
 மாதவத்தில் சத்திசின்ன வகைசொல்வீரே. (259)

வகையான வகையின்னம் வணக்கக்கேளீர்
 வபிரவனார் காவலென்ற மார்க்கஞ்சொல்லும்
 துகையறிந்து தோத்திரங்கள் செய்வதேது
 துரைத்தனஞ் செய்கின்ற பெழுத்தைச்சொல்லும்
 பகையான பகையறிந்த பெழுத்துஞ்சொல்லும்
 பழிகண்ட வழிபாடு பெனக்குச்சொல்லும்
 தகையான தகையறிந்த எழுத்தைச்சொல்லும்
 தனித்தனியே வெளியெங்கே காட்டுவீரே. (260)

காட்டுமென்று பெய்தனக்கே கேட்கவந்த
 கருத்துள்ள சுந்தரமே கருதிக்கேளு
 பூட்டுப்போ விருந்துலக வாழ்க்கையப்பா
 பொய்யென்று பெண்ணியே தள்ளவேனும்
 மர்ட்டுமே லேறுமந்த யீசனருனும்
 மதிசவியாய் நின்றதுவும் கண்டுநீயும்
 நாட்டிவைத்த மரந்தனக்குத் தாயைப்போலே
 நானிலத்தோர் தங்களுக்கு யீசனாச்சே. (261)

64 அகஸ்தியர் தற்க சாஸ்திரம் 300.

ஈசான்ய முதலாக பெட்டுத்திக்கும்

இருப்பவனே ஒருவனப்பர் பியல்பாய்க்கேளு

மாசான மோரொழுத்தில் முடிந்ததப்பர்

மனோன்மணியா னெத்தனக்கு மகிழ்ந்தவார்த்தை

ஆசானும் சொல்வதல்லல் மற்றோர்சொல்லார்

அவனிதனில் கல்விகளு மதிகமுண்டு

கூசாம லொருவருக்குஞ் சொல்லவேண்டாம்

கூருகெட்டார் தன்னுறவு தள்ளுதள்ளே.

(262)

கண்ணுக்கு லொருவனின்ற நிலையக்காட்டும்

கருவிலே துன்பமென்ற கருவைக்காட்டும்

மண்ணுக்கு லொருவனுமாய் நின்றநாதன்

மதிகெட்டு மதியான வாறுஞ்சொல்லும்

விண்ணுக்கு லொருவனுமா யிருந்தமுர்த்தி

விதிதனக்கும் மதிதனக்கும் விபரக்காட்டும்

பண்ணுதமி ழாராய்த் குருவேசாமி

பாடுகெதிக்கு ஒருவனல்லல் வேறுமுண்டே.

(263)

பாடுகெதியைக் காண்பதற்கு விபரக்கேளு

பாரிலுள்ள தேவதையைப் பூஜைபண்ணி

பாடுகெதிக்கு ஆளாக யிருந்தாயானுள்

பட்சம்வைத்து பென்குறையும் பள்வாரப்பா

பாடுகெதிக்கு வழிகாட்டுந் தெய்வக்கேளு

பட்சம்வைத்து வீரபத்திரன் வடுகனோடு

பாடுகெதிக்கு பிவர்கள்முத லைந்துபேரும்

பாரதனிற் குண்டலியும் பகர்த்திட்டேனே.

(264)

திட்டமாய்ச் சொல்லுகிறேன் யின்னங்கேளு

திரிகால பூஜையடா தேவபூஜை

வட்டமாய் வளையமிட்டு அறுகோணமிட்டு

வாசலிலே காவல்வைத்து வணங்கவேணும்

அட்டமா சித்தோடு அனேகம்வித்தை

அவள்காட்டி வழிகட்டி ஆட்டங்கொள்வாள்

பட்டமாம் பால்சொரிய வைத்தாள்கன்னி

பழிகாரி தனைப்பணிந்து மாதங்கனே

(265)

பாதமது பணிவதற்கு யின்னங்கேளு
 யரிபாஷை தனைமறந்து பணியவேணும்
 வேதமது காணுதா நுறவுதள்ளு
 சிவள்ளாட்டிப் பயல்களைச் சேர்க்கவேண்டாம்
 தாதமது ஹல்லவடா தாயைப்போற்று
 தையலர்க ஞுறவாமோ தாணிமீது
 மாதமதி லேயொருநாள் மைந்தாகேளு
 மாசில்லா மணியாள் தன் னுள்ளமாமே.

(266)

தாமெனவும் பேரமெனவும் நின்றநாதன்
 தாணியீ ரேழுக்கு மொருவனுனோன்
 தாமெனவும் கின்றசதா சிவனுமானோன்
 • சாமெல்லாம் நிராந்துகின்ற பாமஜோதி
 பூமெனவு மிவ்வாரி லொருவனுனோன்
 புண்ணியனை யென்னொளும் புகழவேணும்
 நாமெனவு மஞ்செழுத்தைப் பணியவேணும்
 நல்லகெதி யடைவதற்குப் பாதையாமே.

(267)

பாதையறிந் தேடடந்தால் பலனுங்கிடும்
 பழிபாவ மேதுமில்லை பாணைக்கண்டால்
 கோதையரைச் சேர்த்தாக்கா லேதுமில்லை
 கொடும்பாவங் கிடும்டா கூர்த்தபாரு
 சதையறிந்த ண்ணதுபோல் தயங்கவேண்டாம்
 சமுசார மாயமெல்லந் தள்ளவேணும்
 கதையறிந்து மலகைபோற் கலங்கவேண்டாம்
 காசினியிற் பொருள்தேடிப் பிதைத்திடாதே.

(268)

காசிருதல் கன்னிவரை தெய்வமுண்டு
 கலந்துகின்ற வகையடா கண்டுபாரு
 தாதிமக னொருவனல்லோ தாயைக்காண்பான்
 தற்கமிட்ட அந்தாமே சொல்லக்கேளு
 ஆககவி பாடுவோற்கு மோட்சமில்லை
 அரிஅரா வென்பவர்க்கு மோட்சமுண்டு
 வாதிதனில் ஒளிந்தோர்க்குச் சமயுட்சியங்காட்டும்
 வழிபாதை யிதுவல்லோ வணங்குவாயே.

(269)

விண்ணென்று சொல்லவந்த குருவேயப்பா
வழிண்ட தேவதைக்கு உயிருண்டோசொல்
பெணங்கவே பெந்திரங்க ளுண்டோசொல்லும்
பேகாட்சா பூணமு மெழுத்துஞ்சொல்லும்
ஆணங்களைப்போ லலங்கரித்துத் திரிவதேது
அன்னபிதா யிருவொன்ற மார்க்கமேது
மணங்கண்ட தெய்வமதை மறந்துயின்னும்
மாகுஞ் கண்டதுஞ்சொல் வணங்குவேனே.

(270)

வணங்குதற்கு கிபாயினிச் சொல்லவேணும்
ஐமந்தனே சொல்லுகிறேன் ம்ருயிப்பாரு
ஆணங்கனுட தனுப்போலே கீறிக்கொண்டு
ஆதித்தன் வகையமொன்று அதிலேகிறி
ஆணங்கனென்ற பெழுத்திலே யிட்டுப்பின்னும்
அப்பனே குலமிட்டு ரீங்கரமிட்டு
புணங்களை போருதென்று பார்க்கவேண்டாம்
பாலோடு பலகாரம் வைத்துப்போற்றே.

(271)

பேற்றறிப்பின் வீரனங்கே நித்தஞ்செய்வான்
பொல்லாத வினைகளெல்லாம் தீர்த்துபோக்கும்
மாற்றியே அறகேனை மிட்டுநீயும்
ஐமந்தனே வகையமிட்டுச் சூலங்கட்டி
நாற்றிசைகொண் டாடஞ் செழுத்தைப்போட்டு
நால்வாச விட்டல்லோ கடுவேகேளு
தாட்டிமைவாயி ஐமூன்று பெழுத்தைக்கட்டி
தருவென்ற காரிதனை கடுவேகவயே.

(272)

கடுவிருந்த மாரிதனைப் பூனைப்பின்னும்
கட்டில்ஜீவ கருண்ப னென்றுசொல்ல
படுபாயி யானுக்கால் பழிப்பனப்பா
பரமசிவ னடியார்ன் பூழிக்கமாட்டார்
கடுகெடுத்த முனம்வெறுத்துக் காட்டுத்தெய்வங்
கானியடா அட்டசித்தி கண்டுபாரு
வேழவெடுத்த சூயமடா வேதனானும்

வேதந்த சிரோஸ்மணியா நாத்திஞ்சுத்தி.

(273)

ஆத்தானப் பூஜைபண்ண அறிவுவேணும்
 அறிவில்லா முடருக்கு அதிர்ஷ்டமிக்கை
 பாத்தானே மூப்புததைத் தீயதாய்
 பழிகாறி கண்ணிலேதான் படவும்வேண்டாம்
 சேத்தானைப் பேயிலையவள் வருவான்பாரு
 வேடங்கள் மாறிபல்லோ மாரியானான்
 மாத்தானைக் கண்டவர்கள் மதிக்கமாட்டார்
 மகராசி வடிவெல்லாம் ஈரயக்கத்தே.

(274)

கத்தான ஆத்தானப் பூஜைபண்ண
 குருவென்றுஞ் சீடனென்று மிருக்கவேணும்
 கத்தான அலகையடா லோகவாழ்க்கை
 கண்டொர் பிரபஞ்சம் வினதாச்சு
 சேதார்தன் கண்டாக்கால் வேதஞ்சொல்லும்
 வேதார்த சிரோன்முனியாய் விதிக்கவேணும்
 வார்த்தாலோ சிறுபிள்ளை பிராயம்பத்து
 வக்குவத்தை விண்ணதென்று யகொண்ணுதே.

(275)

ஒருநீன விஸ்பரிவைத் தியானம்வண்ணி
 ஒருவான் காரானன் உகந்தபாரு
 கண்ணான கண்ணிலம்பி விருந்தவன்வி
 காட்டுவான் கண்ணிசொல்லக் கண்டொரு
 புண்ணான பூவையவைச் சேர்த்தாயாலும்
 பூவையதைத் தெய்வமெல்லாம் போய்முடிப்போச்சு
 பெய்ஞ்ஞா மியிரில்லை யுனக்குமந்தா
 பெய்திரியுட வேலம்மிக்வி வெகிரிப்போச்சு.

(276)

பேசுதேவ மாங்கையென்ற தெக்காம்கோச்சு
 போன்றாரி யுத்தனுக்கு சிவித்தஞ்ஞெய்யான்,
 வசிக்கடா பேரின்ப முத்தனுக்கு
 வழிகாணத கண்டாக்கா வெல்லாக்கானும்
 துக்கடா பிதைப்பழித்தா லவமாய்ப்போவான்
 அனேதகம்மம் கிட்டுமடா அழித்தபோவான்
 காத்தாப பேரின்ப முத்தனுக்குக்
 களித்தேற வழிதொல்வேன் காணுகானே.

(277)

காணவே யின்னமொன்று கருதக்கேளு
கன்னியரைப் பூசிக்க மந்திரங்கேள்
பூணவே ஆபரண மெல்லாம்பூட்டி
பூணையற்குக் கெந்தமரி மளங்கஞ்சாத்தி
காணவே ஆணுவங்க ளெல்லாம்போக்கி
நம்மங்கிங் வங்ங்லுபுங் கிளியுஞ்சங்வும்
நீதிநீற்றுந்நம் மாதரிவீரி வபிரவிசண்டி சாமுண்டி
கெவுரிவுச்சாடனி உச்சாடுஉச்சாடுவேன லச்சமோடே. (275)

லெச்சமடா பட்சம்வைத்து ஒதரியும்
நிலவரமாய் ரேசகத்தில் நில்லுகில்லு
அச்சாமாய் ஐஸ்வரியங் கொடுத்துப்பின்பு
அம்பலத்தான் தெரிசனமுங் காட்டுவார்பார்
பூச்சம்வைத்து உன்னிடத்தி லுருப்பாளாத்தாள்
பழிகாரி தனைக்கண்டால் பாவம்போச்ச
நிச்சயமா யுந்தனுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்
நிலவாத்தைக் கண்டறிநீ நிகஞ்சொன்னேனே. (276)

நிசமான யென்குருவே சாமினா
நீரணிந்தோ னட்சாத்தி லென்ன ஆகும்
பசமான பாசமதை நீக்குமோசொல்
பாசவினைக் கொடுமையெல்லாந் தீர்க்குமோசொல்
வசமான ஞானவெளி தங்குமோசொல்
வழிபாறை தீர்க்கமதைக் காட்டுமோசொல்
கசமான மறவினை யகற்றுமோசொல்
கசடருட வுறவுவிட்டுப் பணிந்தேன்சீடன். (280)

பணிந்ததொரு சீடனையே பார்த்தப்பின்பு
பாலகனே யென்மகனே யென்றுசொல்லி
கனிந்ததொரு கண்மலரி னொற்றிப்பின்பு
கனியான நற்கனியே தந்தாமேஅய்யா
அணிந்ததொரு ஐந்தெழுத்தா கெல்லாந்திரும்
ஆத்மாவி னெந்தெழுத்தங் கேள்துநிற்கும்
அணிந்ததொரு நீறுமடா ஐந்தெழுத்துவாச்ச
அம்பலத்தி னாடாது நஞ்சுமறச்சே. (281)

ஆக்சடா அநெழுத்தால் வினைகள்திரும்
 அம்பலவ ருத்தனுக்கு அருள்கொடுப்பார்
 பேச்சடா சேய்த்தனமா யிருக்கவேண்டாம்
 யெண்ணரவங் கடித்துதென்றால் பிழைக்கமாட்டாய்
 காச்சடா தியானத்தா லிருவரையுங்காச்ச
 கண்ணுடித் திறக்குமுன்னே காட்சிசூனும்
 வாச்சுதடா உத்தனுக்குப் யேரின்பமுப்பா
 வழிகாட்டி உத்தனுக்கு வழிசொன்னேனே. (282)

வழிகாட்டு மென்குருவே அய்யாஅய்யா
 வழக்குண்டு செத்தனக்கு மூத்தனக்கும்
 வழிகாட்டும் பெண்ணுனைச் சேர்த்தபின்பு
 பார்த்துதிக்கு வழியில்லை யென்றதேத
 சநீலாட்டுச் சதாசினு ராட்டமென்றும்
 சாற்றினீ முன்புமே சாற்றம்போமோ
 அழிகாட்டுத் தடக்கைவான் பெய்ப்பிரானும்
 ஆத்தானே யிடிப்பாகம் வைத்ததேதோ. (283)

பேதென்று பெத்தனைக் கேட்கவந்த
 பென்மகனே சுந்தரமே செல்லக்கேளு
 போதென்ற பெண்ணுலே பொறிகுறம்பேபோகும்
 பொக்கிஷத்தின் மேலாசையதிகமாகும்
 வாதொன்று மில்லையடா வறிகாணமாட்டாய்
 வழக்குவேண் டாயினிச் சீரின்னேனையா
 மாதென்ற பொண்ணுலே காண்டுபோன
 மானிடர்கள் மெத் மெத்தவுண்டு மருகிப்பாரே. (284)

மருனாம லிருந்தாக்கால் மனம்மொங்காதே
 மானிலத்தில் மானிடர்கள் பெருக்கமேது
 பெருகாமற் போனாக்கா லுலகமேது
 பெய்மாண யார்கண்டு தொழுவேபோரார்
 சநுனாம லிருந்தாக்கால் கால்வழியேபொங்கி
 சநீலவக ளுண்டாக்கும் சாயினாதா
 அனுககி யணையாம லறிவுகாட்டும்
 ஆத்தானேப் புகைசெய்ய அருள்கெய்வாரே. (285)

அருகாகல் வித்தரின புணாவேனும்
 அண்ணியோர் செய்கும் மறக்கவேனும்
 பருவகரப்ப பெண்ணாசை மறக்கவேனும்
 பக்குவத்தை யின்னதென்ற அரியவேனும்
 அருவிமாப் நின்றெழுத்தைக் காணவேனும்
 சூத்தாணப் பூஜைபண்ண அறிவுவேனும்
 பருவகரப்பப் பூஜையிலே மனதைவைத்துப்
 பாபகாயை மனதின்மும் போற்றுவானே.

(286)

போற்றும் போற்றதற்கு விபாஞ்சொல்லும்
 பொறியைந்தும் புலினைந்த மெழுக்துங்காட்டும்
 சூத்தாணக் காண்பதற்கு விபாஞ்சொல்லும்
 அந்நியைவர் புதம்போற்ற விபாஞ்சொல்லும்
 பார்த்தாலே சிறியின்றி பென்பதவுஞ்சொல்லும்
 பாடுகதிகுப் பாவிருந்த விபாஞ்சொல்லும்
 காத்தாலே லோகமெங்கு மதிபாத்தன்னி
 மாமலையுங் காணுத விபாஞ்சொல்லிரே.

(287)

விபாமின்ன பூருவத்திற் சொன்னெனப்பா
 விளங்கவே முக்காண்டக் கொக்கனாங்கொண்டார்
 கபாமென்ன ராஜாக்க லாகருக்குங்
 காட்டினர் கேதமுனி கண்பொரு
 கபாமின்ன காமென்ன கோடர்சொடி
 காட்டினர் துல்தோறுங் கண்பொரு,
 விபாமின்ன பூரணத்தை சீட்டினுள்ளல்
 வேதாந்தத் திறவுகோ லிதுக்குள்ளகச்சே.

(288)

சூட்சென்று பெந்தனுக்குச் சொல்லுந்த
 அப்பனே பென்குருவே அன்பாய்க்கொரு
 முச்சென்ற விடமறிந்தா செல்லாங்கொணும்
 முகத்தில் கின்றகிண மெல்லாந்தோணும்
 மேச்சென்று மெண்ணும லிருந்தபேர்க்குங்
 பெருகில் ஞானமது தங்கும்பாரு
 னச்சிபதோர் கனிபறிந்த மட்சிபேரோடு
 கனந்தேற வழிகாணும் கணிபாரே.

(289)

பார்க்கவே முனிவாவர் பூம்துல்கள்
 பலிதமாய்ப் பாடிபல்லோ பாழாப்போச்ச
 பார்க்கவே பலிதத்த னாகப்பாடிப்
 பண்டிதற்குக் கைக்குறிப்புக் காட்டினுர்பார்
 பார்க்கவே துல்காட்டிப் பகர்ந்தோப்போலப்
 பாடலில்கு பென்றுசொல்லப் பழித்தார்மான்பர்
 பார்க்கவே நென்றுநீய் பார்க்கவேனும்
 பரிபாச மென்றுசொன்னால் பாழாப்போச்சே. (290)

பொச்சென்று சொல்லாடி கிருந்துநீயும்
 பொய்யாய்கை பென்பதெல்லா தன்னுதன்கு
 ஆச்சென்று மனமுணுத்து மின்றுபானால்
 அம்பலத்தான் பதஞ்சோ அறிவுதோ ணும்
 முச்சென்ற திரேவமடா பித்தவாடி
 மூன்வில்கு பின்னில்கு மூக்காயொரு
 பாச்சென்ற பாழ்மாய்கை பேழ்லாக்கோல்
 பாப்பரையைப் பூசித்தப் பலனைக்கேணோ. (291)

பலனென்ன யிப்புகை யலனைப்பாரு
 பாதேசிக் காவலனைப் பணிந்துநீயும்
 பலனென்ன பாக்கியத்தை பாண்டபேர்க்குப்
 பலன்கிட்டு மென்பார்கள் யாரின்மீதில்
 பலனென்ன வேதாந்தம் பார்த்தபேர்க்குப்
 பலனுண்டு பரிபாசம் பகரப்போகோ
 பலனென்ன தேவதைக்குப் பகாவேண்டாம்
 பாதேசிக் கன்னமது புகாவேணும். (292)

வேனுமென்று பெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 வேதாந்த சிவமயமே னிளம்பக்கோள்
 காணுமென்ற ரூபமெல்லா மழிவதேது
 கன்னிவசம் மணவானன் கடம்பனுமோ
 தோணுமென்ற ரூபவல்லி வேதாந்தமெங்கே
 தொல்புதியை அளந்தவருக் காணுகெங்கே
 காணுமென்ற காணுங்கே யிருந்தவிட்டில்
 நமசிவய மென்றெழுந்தது உறந்ததெங்கே (293)

மறைந்தவகை முன்சொன்ன மார்க்கங்கேளு
 மறைநான்கு மறியாத வயலொன்றுண்டு
 கறைந்தவெள்ள முருவான கரிசல்குள்ளே
 காசினியில் யாவருங்கை தொழுதாட்டில்
 வறைந்தமல ராயிரத்தெட் டிதருக்குள்ளே
 வரும்வெள்ளம் வரும்வழியே லிங்கமாச்சு
 குறைந்தமதி நிறைந்தவித மிதனுக்குள்ளே
 குறையில்லாப் பூரணமே தெய்வமர்ச்சே.

(294)

தெய்வமடா தெரிசனத்திற் கண்டபோது
 தேவரொடு முனிவர்களுக் காணமாட்டார்
 கவசமடா கைவல்யந் தன்னைப்பாரு
 கருத்திலே தோனுமடா கண்டுபாரு
 சைவமடா சாயுட்சு பதவியாகும்
 சகலருக்குத் தெய்வஞ்சன் முகனுமாச்சு
 பெய்துமடா பேரின்பக் கணையினாலே
 யிதமறியா மூடர்களை யெய்துபாரே.

(295)

பெய்தீபர் ரென்றுசொன்ன குருவேயியர்
 பெக்கால் துயரமெல்லார் திருமோசொல்
 வயதுமே பத்தான கன்னிதானும்
 வைபகத்தி லுமைபெனக் கொள்வதெப்போ
 செய்துபா ரென்றுமே சொல்லவேண்டாம்
 செய்குறம் மெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 மையதுபார் னாமனுட பாணந்தானும்
 மார்பில்தைக் காமல்மனம் காட்டுவிரே.

(295)

மனங்காட்டு மென்றுசொன்ன மகனேகேளு
 மறைநான்குமறியாத மகாதேவர்தானும்
 தனங்காட்டுந் தலங்காட்டு மிந்தநூலில்
 தவத்தினுட மகிமையெல்லார் தானேகாட்டும்
 வனங்காட்டு மனங்காட்டும் வறுமைநீங்கி
 வாதத்தி லாசைனைத்தாள் வறுமைகாணும்
 செனங்கெட்டுந் தடங்கையா னெம்பிரானும்
 சிவன்செயலாம் வேறுண்டோ செய்பொண்ணாதே.

(297)

செப்பொணு தென்றுசொன்ன குருவேஅய்யா
 செயங்கொண்டக் கீனியேந்தித் திரிவதேது
 கப்பொணு தென்றுசொன்ன கெவுரிதன்னை
 கழுத்திலே அணிந்ததென்ன கருத்தைச்சொல்லும்
 தப்பொணு தொன்றுமில்லை யுலகுதன்னில்
 தவறாமல் நானடியேன் கேட்கவந்தேன்
 ஒப்பான தென்றறிந்த அடியேற்கிப்போ
 ஒளியாம லின்னதென்று காட்டுவீரே. (298)

காட்டுமென்று யெந்தனையே கேட்கவந்த
 கருத்துள்ள சந்தாமே கேளுகேளு
 காட்டவே சாகரங்க ளேழுமாச்சு
 சமையமென்றால் குறிப்புக்கு அருத்தமாச்சு
 வேட்டவே வேசியர்போ லையவேண்டாம்
 வேதாந்த சிவமயத்தின் பாதம்போற்று
 ஆட்டவே அருந்தவத்தோர் தனக்குத்தெய்வம்
 அப்பயன்தான் கலங்கண்டால் பலன்காண்பாரே. (299)

உரைத்தமொழி வேதனுட யாகசாலை
 ஒருவருக்கு மாகாத வேதனுடி
 மறைத்தமொழி மஞ்சளடா மாரியானல்
 மகாதேவ ரெந்தனக்கு மகிழ்ந்தவாக்கு
 ஷரத்தையொழி ப்லவிதங்கள் பேசினுப்போல்
 பாடினா ருலகத்திற் ளோடாகோடி
 தரத்தையொழி கேட்டிருந்த தந்தையோல
 தற்கமிட்ட சந்தாமே பொருத்தேனப்பா. (300)

பொருத்தேனென் றுரைத்தபுண்ய முர்த்திஅய்யர்
 பொக்கிஷத்தைக் கேட்டாலும் பொருமைவேண்டும்
 வருத்திவைத்த வருத்தமெல்லார் தீர்வதற்கு
 வந்தாண்ட குருநாதா அடியேனுக்கு
 பொருத்திவைத்த தீபமது நாட்டினுப்போல்
 பொருளறிந்த யெந்தனுக்குச் சொல்லவேணும்
 கருத்தறித்த வுடலுக்குள் காயமானுப்போல்
 காட்டவே வேணுமையா கைலைநாதா. (301)

கைலயிலே கண்டதொரு கர்த்தன் தானும்

கார்வண்ணன் மாயத்தில் வந்ததேது

கைலயிலே தான்பிறந்த முருகர்தானும்

கன்னியரை மாலையிட வந்ததேது

கைலயிலே வைத்திருந்த காவற்காரன்

கண்ணனுக்குப் பகையாளி யானதேது

கைலயிலே கண்டதொரு கரியமாலும்

கருங்கடலிற் பள்ளிகொண்ட கருத்துஞ்சொல்வீரே. (302)

கருத்தாலே நனையேன் கேட்குவந்தேன்

கற்பனையை யின்னதென்று கருதவேணும்

கருத்தாலே கேட்குவந்த சுந்தரமேகேளு

கைலைமகர மேருவிலே கர்த்தன்கூத்து

கருத்தாலே கண்டவர்க ளோருவரில்லை

காசிமுதற் கன்னிவரை யாத்தாங்கூத்து

பொருத்ததொரு பொருமையினு லெல்லாங்காணும்

பொறிகளைந்துங் கலங்காமல் நிலையில்நிலே.

(303)

நில்லாமல் மேருதனிற் தவசியாகி

நிலைகாணச் சமுத்திரத்தை நீஞ்சிரீங்கள்

கல்லாமற் கற்றகல்வி யார்க்குமுண்டோ

கருங்கடலில் கார்வண்ணன் பிறப்பதேது

அல்லாமல் வேதனுக்கு அரிதந்தையேது

ஆலமுண்ட கண்டருக்கு மாத்தாளுக்கும்

சொல்லாமற் பெரியதாய் வந்ததேது

சொர்க்கமென்ற வீடுதனைக் காட்டவேணும்.

(304)

வெல்லவே யிதையறிந்து உரைத்தநாதா

வேதனுக்கு நால்சிரக வந்ததேது

அல்லாம லாலிலையில் துயின்றதேது

அலைகடவி லேயமுர்தங் கடைந்ததேது

வெல்லாமல் வேதனுக்குத் தெய்வமுரு

வேதாந்த சிரோன்மணியே குருவேசொல்லும்

சொல்லாம விதையொளித்தால் தர்மமாமோ

சொற்பெரிதாய் நின்றதொரு மூலனாதா.

(305)

மூலத்தே நின்றதொரு சத்திதானும்
 முக்கண்ண ரிடபாகம் வந்ததேது
 ஞாலத்தைப் படைத்ததொரு யீசன்னுனும்
 ஞானியற்குத் தெய்வமது வானதெங்கே
 ஆலத்தைக் யுண்டசதா சிவன்தனக்கு
 அக்கினியாங் கணவந்த விபரஞ்சொல்லும்
 கோலத்தைக் கொண்டதொரு அத்தர்தானும்
 குமாணப் பெற்றதொரு விபரஞ்சொல்லும். (306)

சாலத்தைக் கண்டதொரு சாம்பான் தானும்
 சத்தியென்ற மார்க்கமதைப் பார்க்கவேணும்
 வேலத்தைப் படைத்தயீசன் கையிற்குலம்
 • வேதனும் ருத்தினு மானதெப்போ
 சீலத்தைச் சிவாயநம யென்றநாமம்
 திரிபுரைக்குஞ் சீஷனுக்கு முண்டோசொல்லும்
 சேலொற்ற கண்படைத்த பேதையற்குச்
 சிறையிருந்தால் மதிநின்ற யிடஞ்சொல்விரே. (307)

நின்றவிடம் போனவிடம் நிலையைச்சொல்லும்
 நிராமயமாய் நின்றதொரு பெழுத்தைச்சொல்லும்
 கண்டவிடம் பூரணத்தின் கலையைக்காட்டும்
 கற்புடைய மக்கையற்குத் தெய்வமாரு
 உண்டவிடம் உறங்குமிட மிரண்டுஞ்சொல்லும்
 ஊமையென்ற பெழுத்திலே கலந்ததெப்போ
 அண்டவிட மில்லாத அகாருக்கு
 அரண்மனையும் பெருந்தவசம் வந்ததேதோ. (308)

கண்டவள்ளி தனைக்கார்க்கும் கணபதிக்குக்
 காலகண்டன் தகப்பனென்று சொல்வதேது
 கண்டவிடர் தனில்துயின்ற திருமாலுக்குக்
 கன்னியர்க ளெட்டான விதத்தைக்காட்டும்
 அண்டவிட மில்லாத அந்தரத்தில்
 அருந்தவத்தோர் நின்றதொரு நிலைமையெல்லும்
 அண்டுமிட மறிந்தவனை தெய்வமாகும்
 அருந்தவத்தோர் கரணது அப்யந்தானே. (309)

அய்யனே மென்குருவே யாகுமாகும்
 ஆதார மானசிவத் தன்னைக்காண
 அய்யனே தின்புமணி பூஜைபண்ண
 அருந்தவத்தால் கண்டவர்கள் சொல்வாரப்பா
 அய்யனே அருந்தவத்தோர் தெய்வமாகும்
 ஆறணிந்தோன் மகிமைதனைக் காணப்போமோ
 அய்யனே ஆதார மாணாக்கானும்
 அவாவற்குத் தெய்வமென்ற தான்தான்பாரே. (310)

பாரென்று யெந்தனுக்குச் சொல்லவந்த
 பாதேசி காவலனே பகரக்கேளீர்
 பேரென்று மில்லாத தேவருக்குப்
 பேர்வந்த விபரமதைப் பிரிக்கவேணும்
 ஆரென்றுந் தீயென்று மாவதேது
 அம்பலத்தான் சடைதனிலே யிருப்பதேது
 காரென்று கலப்பைமுனை தன்னைக்கார்க்கும்
 கார்முகில் மேனியனார் கண்ணர்தாரே. (311)

தாரென்ற மாலைதனை யணிந்தயீசன்
 சாம்பல்மேல் பள்ளிகொண்ட விபரமென்ன
 பேரென்ற பேர்துள்வந்த விபரமென்ன
 பேசரிதாய் நின்றதொரு நிலையெச்சொல்லும்
 ஊரென்றித் தேசமென்றுஞ் சொல்வதென்ன
 உற்றோர்கள் தெய்வமாய் வந்ததேது
 சீரென்றும் வுரிசையென்றுஞ் செப்பொண்ணுத
 ஜெகசரலக் கூத்தையினிச் செப்புவினே. (312)

கூத்தான ஹிராப்பு மெத்தப்பேசும்
 கூருகெட்ட மாணிடற்குக் குருவைச்சொல்லும்
 ஆத்தாள்தன் பூஜையிலே வைத்தவஷ்து
 ஆதரவாய் வைத்திருந்த எத்தியாரு
 காத்தான்தன் ரூபமதைக் காணுமற்றான்
 கலங்கினிற்ற மடிக்கமனைக் காட்டவேணும்
 மார்த்தான மாரணத்தின் பேரைச்சொல்லும்
 மணிக்குககுறி காட்சிநூ விபரஞ்சொல்லே. (313)

சக்தந்தான் நன் பூஜையொன்று செல்லவேண்டும்
 சஞ்சலங்க னூடறுத்த சாமிநாதர்
 தோத்தாத வீராப்புச் சொல்லவேண்டாம்
 தொல்புலியி லுள்ளபடி துலங்கவேணும்
 தீத்தாந வீடுகட்டி வைத்தபேர்க்குத்
 திருவுளத்தின் மகிமைதனைக் காட்டவேணும்
 நாத்திசையிற் கொண்டாடுந் தாமராரு
 நல்லகெதி தருஞ்சாமி நவிலுவீரே.

(314)

சாமிபென்ற பிரணவத்தின் தெய்வமாரு
 சாஸ்பதிக்குத் தகப்பனார் தாபுமாரு
 வாமியென்ற வாமமது வந்தவாணும்
 வன்னியுட தாய்தமரு வினைக்குச்சொல்லும்
 மாழியென்ற மாதினுட மாமனார்
 மகாதேவர் தனக்குமொரு தெய்வமுண்டே
 பூமிபென்ற மாதாக்குத் தெய்வமொரு
 பூதலத்தில் புண்ணியரே புகலுவீரே.

(315)

காமியென்ற கன்னிக்குக் கணவனொரு
 கைப்பொருளில் வாதார்க்குத் தெய்வமாரு
 சோமமென்ற சந்திரனுந் தேய்ந்ததெப்போ
 சொற்பெரிதாய் நின்றவிடந் தன்னகைக்காட்டும்
 பாமிபென்ற பரமகளை யிடத்திலவைத்த
 பரமசிவ மென்றவரை யனைத்ததாரு
 வாமியுட வேலனுக்குத் தந்தையாரு
 பழுதறவே பெய்ந்தனுக்குப் பகருவீரே.

(316)

பகரவே பாசாசினுட தெய்வமாரு
 பாரளந்தான் தாயாரு தகப்பனாரு
 மகாமென்ற மீன்தனக்கு ராகியாரு
 மகரபல ஜீவருக் காதாரமாரு
 நகாமென்ற வீட்டுக்குத் தெய்வமாரு
 நாற்றிசையும் வெவ்வேறு யிருப்பதென்ன
 சிகரமென்ற கோபுரத்தில் வாழ்ந்தபொம்மை
 சமந்தவளை பெய்ந்தனுக்குச் செப்பிடீரே.

(317)

செப்பாத செப்படி கித்தையேது

ஜெயஜெயா வென்றதற்கு விபரமென்ன
தப்பரமற் தாத்வென்ற புவிதனக்குத்

தமிழறிந்த யென்குருவே சாமினா
குப்பரமற் கூப்பிக்கும் பிடிதாரை

குருவுக்குக் குருவிறுப்பா ரென்பதாரு
அப்பரம லப்பில்நின்ற தெய்வமாரு

அறுசமையக் கோளனென்ற தாரைச்சொல்லே. (318)

கோளறிந்து சொல்லவந்த குருவேசாமி

கொம்பணையாள் தனையின்ற தந்தையாரு
பாழறிந்த பெரியோர்கள் நின்றதெங்கே

பரமனென்ற பிரமனுக்குக் குருதானாரு
தேனறிந்த விஷந்தனக்கு உறவுமுண்டோ

தெளிவான ஞானவெளி காண்பதாரு
ஆளறிந்த மங்கையரைச் சேர்ந்தபேர்கள்

அம்பலத்தி லாடுகிற ஆட்டங்காட்டே. (319)

ஆட்டமென்ற லைப்பூத அறிவுகூட்டம்

ஆனதொரு தத்துவத்தி லடக்கிப்போட்டிர்
கூட்டமென்ற கூட்டமெல்லாங் கூரைநீர்கள்

குறையகளைக் கைப்பிடித்த மார்க்கஞ்சொன்னீர்
பாட்டமென்ற பாட்டெல்லா மிதுக்குள்சொன்னீர்

பரமசிவன் தன்னுளைப் பகரவேணும்
நாட்டமென்ற யிருகண்ணில் விபரஞ்சொல்லும்

நல்வழிக்கு மார்க்கமதை நடத்திடரே. (320)

தீயான அக்கினிக்குத் தந்தையாரு

திரிபுரத்தார் செய்தவத்தின் தெய்வமாரு
காயான பெண்ணாரு கனியுமாரு

கலந்துநின்ற உலகத்துக் காதாரமாரு
பேயான அலகைக்கு ஆதாரமாரு

பேசறிய மந்திரத்திற் குயிருமாரு
நாயான கோபமது நின்றதெங்கே

நல்கெதி தந்தசிவ மய்யாஆய்பா.

அய்யனே யென்குருவே சாமிநாதா
 அற்புதமே யென்னரசே அமரர்கோவே
 மெய்யான பொருளேமே தினியோருக்கு
 மேன்மைபுரி தேசிகனே குருவேசாமி
 மெய்யனே உலகமெங்குள் செனித்தநாதா
 மேலான தமிழுக்குப் பிறந்தமுர்த்தி
 கய்யனே உணைத்தொழுது பணிந்துநின்ற
 காணோன் செய்தபிழை கார்த்திரே.

(322)

கார்க்கவே கடனென்று காலில்விழ்ந்தேன்
 சுபநான் செய்தபிழை யெல்லாங்கூறும்
 பார்க்கவே பழம்பொருளைப் புகரவேணும்
 பாவியான் செய்தகுற்ற மெல்லாங்காரும்
 ஆருக்குந் தெரியாது யிந்தமார்க்கம்
 அசடனான் தற்கமிட்டு அறிந்துகாண்டேன்
 தீர்க்கவே யெந்தனக்குத் தெரிவிச்சொன்னீர்
 திரிபுரையாள் அருளெனக்குத் தெரிவிப்பிரே.

(323)

தெரியாமல் நானடியேன் செய்தகுற்றம்
 தெளிவுள்ளோர் பொருத்தினுள் ரெம்பிரானே
 அரியாமற் செய்தபிழை யெல்லாங்கார்த்து
 ஆளனெம கொள்வதற்கு அடியனானேன்
 பரியாமல் ஒருவருடன் பகராமல்தான்
 படித்தவற்கு யிந்தநூல் பவிக்குமப்பா
 தெரியாம லாருக்கு மீயந்தாயானல்.
 தேசத்தில் நாற்போலத் திரிவார்முற்றே.

(324)

அகவஸ்தியர் தற்க சாஸ்திரம்

முற்றிற்று.

அகத்தியர் பாடிய கோர்வை நூல்

ஒலை யேட்டுச் சுவடிகளிலிருந்து புதிதா யச்சிட்டது

1.	அகத்தியர் பரிபூரணம் 1200.	(அச்சில்)
2.	ஷை மணக்கோலத் 200,	} 2 0 0
3.	கணகமணி 100,	
4.	வைத்தியக் கோவை 125,	
5.	வைத்தியத் திரட்டு 81,	
6.	மானிடர் கிறுக்குகள் என்னும் கிரிணை 64 ஆக ஐந்து சாஸ்திரங்கள்	
7.	கௌமதி நூல் 400.	2 0 0
8.	தற்க சாஸ்திரம் 300.	1. 8 0
9.	கற்ப முப்புக் குருநூல் 100,	
10.	மனோன்மணி தீட்சை 100,	
11.	நார்பத்துமக்கோண பூஜை 41 சேர்ந்தது	1 8 0
12.	பூரணம் 216.	1 8 0
13.	பூரணம் 205ம்,	.
14.	அதற்கு சூஸ்திரம் 21 சேர்ந்தது	1 8 0
15.	பரிபாஷை 300.	1 8 0
16.	பன்னிரு காண்டம்.	1 8 0
17.	பூஜாவிதி 200ம்,	
18.	ஞான சைதன்யம் 51 சேர்ந்தது	1 8 0
19.	வகா சூஸ்திரம் 200ம்,	
20.	அதன் சுருக்கம் 100 சேர்ந்தது	1 8 0
21.	தத்துவம் 300.	1 8 0

ஷை 21 சாஸ்திரமும் சேர்ந்த தோர்வை (ஸ்டாக் இல்லை.)

இன்னும் அனேக சித்தர் சாஸ்திர புஸ்தகங்களும் பாசோடி பாடிய நூல்களும் கிடைக்கும் நேரிலும் தமால் முறையும பெற்றுக் கொள்ளலாம் விலாசம் தெரிவித்தால் கேட்டலாக அனுப்பக்கூடும்.

ஜி. இராமசாமித்தேவன்,

புத்தகசாலை குருசாமிக்கோனூர் சந்து வடக்குமாடு வீதி, மதுரை.

திருவள்ளுவர் கற்பம்

7-சாஸ்திரங்கள் சேர்ந்தன

இதில் காதல்தாரம் 100, கற்பக்குறூ எல் லாம் 30, வாத குஸ்திரம் 16, முப்புக்குறூ 10, வைகாசி மீனம் 100, ஆகீ-சாஸ்திரங்கள் ஞானவெடிக் கருவிகளாகக் குஸ்திரமாவப் பாடின இதில் குறூரீர், செயரீர், ஈரீர் மூடிக்கும் விளையும் பழ இன்னதென்ற விபரமும் வழிவகை மார்த்தமும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது.

சபை பதிப்பு விலை ரூ 3—00

பொது: சுற்பம் 300.

இதில் அழரி கப்பம் சாப்பிடும் கிதடும் சாப்பிடும் போது புனி உப்பு போகம் கூடா தென்ற காரணமும் அதில் ஏற்படும் சூற்றங்களை கிவர்த்தி செய்யும் வகையும் கருவோச்சி, கருகெல்லி, கருத்துளசி இவைகளை நாமே உபயோகிக்கும் முறையும் பத்திய முறைகளும் நியிருக்கி

வினா 2

கருசூரார் தொண்டி யென்னும்

வாத. காவியம் 700.

இதில் கற்பம், வாதம், யோகம், ஞானம், வயித்தியம், முதலியதை நொண்டிச்சித்தாகவும் மற்றும் பல சித்தங்களாகவும் பாடியிருக்கிறார் முக்கியமான நூல்.

நயம் பதிப்பு. சிதை ௭ 2-50

அகத்தியர் கற்பமுப்புக் குருநால்.

இதில் கற்பகதிதனும் முப்பது விவரமும் பற்பம் செத்தாரம்
கண்ணம், மெழுது, தைலம், க்கபாகஞ் செய்பாக முறை
களும் காற்பத்தி முக்கோணம், சதுரம், ஐகோணிதிகளும்
புடவ்யத. விடை எ 1-75

குரு இராமசாயக்கோன்.

புத்தகசாலை, 4 நிர். குருகாமிக்கோளூர் சந்து.

வடக்கு மாசி வீதி, மதுரை.